

CĂȘTIGÂND APROBAREA LUI DUMNEZEU

Scopul încercării

(Gaining God's Approval)

Zac POONEN

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena

Drept de autor – Zac Poonen (1983)
Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.
Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.
Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția
GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI
și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:

*Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square , Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

CUPRINS

*Doamne, dă-mi lumină

1. Chemați, aleși și credincioși
2. Plăcut Tatălui
3. Încercarea lui Adam și Eva
4. Încercarea lui Iov
5. Încercarea lui Avraam
6. Încercarea lui Moise
7. Încercarea lui David
8. Încercarea lui Elisei și a lui Ghehazi
9. Încercarea lui Petru și a lui Iuda
10. În compania celor aprobați de Dumnezeu

DOAMNE, DĂ-MI LUMINĂ

1. Dacă n-am renunțat la toate
Ca răspuns la chemarea ta de dragoste;
Dacă de Tine am ascuns ceva,
Doamne, dă-mi lumină, să pot vedea.

*Doamne, ajută-mă să mă cercetez în fiecare zi,
Pe-această cale nouă și dătătoare de viață să pot păși.
Caut harul Tău cu toată inima mea,
Pentru a fi făcut pur, Ție asemenea.*

2. Dacă ceva de pe pământ
M-atrage cu valoarea sa;
Dacă banii au asupra-mi vreo putere,
Doamne, dă-mi lumină, să pot vedea.

3. Dacă viața toată în jurul meu se-nvârte
Și a grijilor pentru a mea familie;
Dacă trăiesc doar pentru mine,
Doamne, dă-mi lumină, să pot vedea.

4. Este ceva bun ce-ar fi trebuit să fac?
Este vreun suflet pe care să nu-l fi câștigat?
Am rănit nepăsător pe cineva?
Doamne, dă-mi lumină, să pot vedea.

5. Dacă eșecul cuiva nu a adus
Întristare și grijă în inima mea;
Dacă am judecat pe alții în gândirea mea,
Doamne, dă-mi lumină, să pot vedea.

6. Dacă mi-a păsat de aplauzele oamenilor,
Sau le-am căutat pe ale mele și m-am ferit de cruce;
Dacă mi-a fost teamă de batjocura lor,
Doamne, dă-mi lumină, să pot vedea.

7. Dacă-n rugăciune n-am căutat puterea Ta,
Datorită trudirilor și îngrijorărilor pe care le dă lumea;
Dacă nu tânjesc după Tine,
Doamne, dă-mi lumină, să pot vedea.

Zac Poonen

CAPITOLUL 1

CHEMAȚI, ALEȘI ȘI CREDINCIOȘI

Una este să fii acceptat de Dumnezeu; și cu totul altceva este să fii APROBAT de Dumnezeu.

Rămășița Credincioasă

Cartea Apocalipsa vorbește despre victoria Mielului lui Dumnezeu. Dar ni se spune că Mielul are o armată de ucenici prin care El își duce bătăliile și biruiește. Acești ucenici sunt chemați, aleși și credincioși.

“Mielul... este Domn al domnilor și Împărat al împăraților, și cei care sunt cu El sunt cei chemați, aleși și credincioși.”(Apocalipsa 17:14).

Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși dar și mai puțini sunt credincioși. Aceștia sunt biruitorii despre care se vorbește de zece ori în cartea Apocalipsa. Ei sunt ucenici ai lui Isus care, nu doar au fost acceptați de Dumnezeu, dar care au fost încercați de El prin numeroase împrejurări și au fost aprobați de El.

Au fost mulți cei care au crezut în Isus atunci când El era pe pământ, însă El nu s-a încredințat tuturor.

“Pe când era El în Ierusalim.....mulți au crezut în Numele Lui văzând semnele pe care le făcea. Dar Isus Însuși nu se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți.”(Ioan 2:23,24).

Isus știa că marea majoritate a celor care credeau în El căutau propriul interes și veneau la El doar pentru binecuvântări personale. Păcatele lor fuseseră iertate, însă ei nu doreau să fie biruitori. Pentru a fi învingător, trebuie să te eliberezi de urmărirea interesului propriu.

Când Ghedeon a adunat armata pentru a lupta împotriva dușmanilor Israelului, avea cu el 32,000 de bărbați. Însă, Dumnezeu știa că nu toți erau cu toată inima acolo. Așa că Dumnezeu i-a redus treptat. Fricoșii au fost primii trimiși acasă. Au mai rămas încă 10,000. Aceștia au fost duși la râu și testați. Numai 300 au trecut testul și au fost aprobați de Dumnezeu (*Judecători 7:1-8*).

Felul în care cei 10,000 de oameni au băut apă din râu ca să-și potolească setea a fost mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a hotărî cine se califica să intre în armata lui Ghedeon. Nici n-au realizat că erau testați. 9,700 dintre ei au uitat de tot de dușman în timp ce îngenuncheau să-și sature setea. Doar 300 dintre ei au rămas pe picioare, în alertă, bând apă cu mâinile căuș.

Testat în viața de zi cu zi

Dumnezeu ne testează tocmai în lucrurile obișnuite ale vieții – în atitudinea noastră față de bani, plăcere, reputație lumească și confort etc.. La fel ca armata lui Ghedeon, adeseori nici noi nu realizăm că Dumnezeu ne testează.

Isus ne-a avertizat să nu ne împovărăm cu îngrijorările acestei lumi. El a spus: *“Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții, și ziua aceea să vină peste voi fără veste.”* (Luca 21:34).

Pavel i-a îndemnat pe creștinii corinteni spunându-le: *“timpul s-a scurtat; de aceea cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea; cei care plâng, ca și cum n-ar plânge; cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; cei care cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; cei care se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece.....vă spun lucrul acesta ca să puteți sluji Domnului fără piedică.”* (1 Corinteni 7:29-35).

Nu trebuie să permitem ca ceva din această lume să ne abată de la devotamentul total față de Domnul. Lucrurile legitime ale lumii sunt o capcană mai mare decât lucrurile păcătoase – deoarece lucrurile legitime par așa de inocente și inofensive!

Ne putem potoli setea – dar trebuie să ne facem mâinile căuș și să bem exact atât cât e necesar. Minteaa noastră trebuie să fie fixată asupra lucrurilor de sus și nu asupra lucrurilor de pe pământ. Trebuie să renunțăm la tot, dacă e să fim ucenici ai lui Isus.

Ca un elastic întins, mintea noastră poate fi prezentă la lucrurile necesare din lume. Dar, odată ce s-a îngrijit de ele și s-a eliberat de tensiunea lor, asemenea elasticului țâșnind înapoi la poziția sa normală, la fel și mintea noastră trebuie să țâșnească înapoi la lucrurile Domnului și la veșnicie. Aceasta înseamnă *“Gândiți-vă la cele de sus, nu la cele de pe pământ...”* (Coloseni 3:2).

Totuși, în cazul multor credincioși, elasticul lucrează în direcția opusă. Minteaa lor este întinsă din când în când să gândească la lucrurile veșnice și când este dată drumul, revine la modul ei normal, fiind ocupată cu lucrurile acestei lumi!

Aprobat de Dumnezeu

Pavel îl îndemna pe Timotei spunându-i: *“Nici un ostaș nu se încurcă în treburile vieții dacă vrea să placă celui care l-a înrolat ca ostaș.”* (2 Timotei 2:4).

Pavel nu-i spune aici lui Timotei cum să fie salvat, ci cum să fie un ostaș eficient al lui Hristos.

“Străduiește-te să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu”, i-a spus Pavel (2Timotei 2:15). Timotei fusese deja acceptat de Dumnezeu. Acum era nevoie ca el să se străduiască să câștige aprobarea lui Dumnezeu.

Pavel însuși fusese pus de către Hristos în slujba creștină pentru că el câștigase aprobarea lui Dumnezeu.

El spune: *“Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care mi-a dat putere, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui.”* (1 Timotei 1:12)

Pavel a fost printre cei chemați, aleși ȘI CREDINCIOȘI – și își dorea fierbinte ca și Timotei să fie în acest număr.

Dar Pavel fusese testat înainte de a fi aprobat.

Noi suntem de asemenea testați.

Dumnezeu nu Se încredințează niciodată cuiva înainte de a-l încerca.

Din acest motiv, relatările care ni se prezintă în Scriptură despre încercarea mai multor oameni – dintre care unii au fost aprobați și alții au fost respinși – sunt foarte valoroase pentru noi, ele fiind scrise spre învățătura noastră.

CAPITOLUL 2

PLĂCUT TATĂLUI

În Noul Testament, citim despre Unul plăcut Tatălui și de asemenea despre un grup de oameni care nu i-au fost plăcuți lui Dumnezeu. Studiul acestui contrast este cel mai interesant.

Ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu

Despre cei 600,000 de israeliți care au pierit în pustie în necredința lor, este scris că *“ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:5).*

Acei israeliți fuseseră răscumpărați din Egipt prin sângele mielului (simbolul izbăvirii noastre prin Hristos), fuseseră botezați în Marea Roșie și în nor (simbolul botezului în apă și al botezului în Duhul Sfânt) (1 Corinteni 10:2). Totuși Dumnezeu nu S-a bucurat de ei.

Cu toate acestea, Dumnezeu a fost foarte bun cu ei, asigurându-le în mod supranatural toate nevoile fizice și materiale. *“Haina nu ți s-a învechit pe tine și nici picioarele nu ți s-au umflat în timpul acestor patruzeci de ani”,* le-a spus Moise la sfârșitul celor 40 de ani de părăsire (Deuteronomul 8:4).

În același timp, Dumnezeu le-a vindecat și bolile. Biblia spune că *“nici unul din semințiile Lui n-a fost neputincios.” (Psalmul 105:37).*

Pentru ei, Dumnezeu a făcut multe minuni. De fapt, nici un grup de oameni din istoria lumii n-a văzut atâtea minuni câte au văzut acei israeliți necredincioși, pe care *“Dumnezeu S-a mâniat patruzeci de ani” (Evrei 3:17).*

Aceasta ne învață că Dumnezeu răspunde și rugăciunilor credincioșilor firești (carnali) – și că El le satisface nevoile pământești, chiar în mod supranatural, dacă este necesar. Faptul că Dumnezeu face minuni pentru noi nu dovedește nimic despre spiritualitatea noastră. Dovedește doar că Dumnezeu este un Dumnezeu bun care face să strălucească soarele Lui asupra celor dreți și celor nedreți deopotrivă.

Isus ne-a avertizat totodată că, în ultima zi a judecării, mulți care vor fi făcut miracole în Numele Lui vor fi respinși și descalificați pentru că au trăit în păcat. El a spus: *“Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune: ‘niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.’” (Matei 7:22,23).*

Evident că El se referă la predicatori și vindecători creștini care au făcut minuni veritabile în Numele Lui. Din cuvintele lui Isus, devine clar că MULȚI din acești oameni (nu doar câțiva și nu toți, ci mulți), care au slujiri miraculoase, nu sunt eliberați de păcat în viața lor privată, în gândurile și în atitudinile lor. Această stare de fapt va fi demascată la scaunul de judecată al lui Hristos.

Suntem învățați foarte clar că lucrarea minunilor în sine nu este un indiciu al faptului că un om este aprobat de Dumnezeu. Oare am înțeles noi acest lucru în profunzime? Dacă nu, vom fi înșelați.

Dumnezeu Și-a găsit plăcerea în El

În contrast cu israeliții din Vechiul Testament care nu erau plăcuți lui Dumnezeu, citim în Noul Testament despre Isus care Îi era plăcut Tatălui.

Când Isus avea 30 de ani, Tatăl a spus din ceruri aceste cuvinte despre El, în auzul tuturor, *“Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit desfătarea.”* (Matei 3:17).

Și era într-un moment când Isus nu făcuse nici o singură minune, nici nu ținuse vreo predică!

Care era atunci secretul aprobării Lui de către Dumnezeu? Categorie nu se datora lucrării Lui, pentru că El nici măcar nu începuse slujirea publică. Ci se datora modului de viață pe care El îl trăise timp de treizeci de ani.

Suntem aprobați de Dumnezeu nu pe baza succesului slujirii noastre ci, mai degrabă, pe baza credincioșiei demonstrată în confruntarea zilnică cu ispitirile.

Singurele lucruri care ni se spun despre cei treizeci de ani de viață necunoscuți ai lui Isus (în afara incidentului din templu) sunt - că *“El a fost ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat”* (Evrei 4:15), și că *“El nu Și-a plăcut lui Însuși”* (Romani 15:3).

El se împotrivi cu credincioșie ispitirii în fiecare moment și niciodată nu a căutat propriul interes în nici o chestiune. Aceasta este ceea ce L-a încântat pe Tatăl.

Poate că realizările noastre externe îi impresionează pe oamenii lumești și pe credincioșii carnali. Dar Dumnezeu este impresionat numai de caracterul nostru. Caracterul singur ne poate aduce aprobarea lui Dumnezeu. Și, de aceea, dacă vrem să știm care este opinia lui Dumnezeu despre noi, trebuie să ne ștergem, în mod deliberat, din minte ce am realizat în slujirea noastră și să ne evaluăm numai pe baza atitudinii față de păcat și față de centrarea pe sine din viața lăuntrică. Aceasta și doar aceasta este măsura infailibilă a condiției noastre spirituale.

Astfel, predicatorul/ vindecătorul care călătorește prin toată lumea și mama ocupată care nu poate niciodată să-și părăsească limitele casei ei, au exact aceleași oportunități de a obține aprobarea lui Dumnezeu.

De aceea, vom descoperi la scaunul de judecată al lui Hristos că mulți care sunt primii aici în lumea creștină vor fi ultimii acolo și mulți care au fost considerați ultimii aici pe pământ (pentru că n-au avut o slujire recunoscută) vor fi primii acolo!

Credincioșie acasă și la muncă

Isus este Exemplul nostru în toate lucrurile. Tatăl aranjase ca Isus să-și petreacă primii treizeci de ani din viața Lui pământească în două locuri esențiale – casa Lui și locul Lui de muncă (atelierul de tâmplărie).

Credincioșia lui Isus în aceste două locuri a fost aceea care I-a adus aprobarea Tatălui. Acesta este un fapt foarte încurajator pentru noi, căci ne găsim constant în aceste două locuri - casa noastră și locul nostru de muncă. Și în aceste două locuri ne testează Dumnezeu în primul rând.

Casa lui Isus era o casă săracă. Iosif și Maria erau atât de săraci încât nu-și puteau permite nici măcar să aducă un miel pentru jertfa de ardere-de-tot. Legea poruncise că *“Dacă nu poate să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel.....”*(Leviticul 12:8). Iar Iosif și Maria au luat *“după cum este scris în Legea Domnului”, “o pereche de turturele sau doi pui de porumbel”* (Luca 2:24).

Isus avea cel puțin patru frați și două surori, mai mici decât El, care locuiau în aceeași casă. *Marcu 6:3* ne spune că oamenii din ținutul său au comentat astfel cu privire la Isus: *“Nu este Acesta tâmplarul, fiul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici, între noi?”*.

Ne putem imagina presiunile și luptele cărora a trebuit să le facă față Isus pe măsură ce a crescut în casa aceea sărăcăcioasă.

Și ca să le pună capac la toate, frații lui mai tineri erau necredincioși. Este scris că, *“nici frații Lui nu credeau în El.”* (Ioan 7:5).

Cu siguranță că L-au ironizat în multe feluri. El nu a avut în casa lui o cameră personală unde să se retragă, atunci când se confrunta cu tensiunea ispitirii venită din partea celorlalți din casă. În același timp, în acea casă trebuie să fi văzut bătăi și certuri și vorbire răutăcioasă și egoism (comune tuturor căminelor). Și în mijlocul unor astfel de circumstanțe, Isus a fost ispitit în toate așa cum suntem și noi; și El niciodată nu a păcătuit nici măcar o dată în faptă, în cuvânt, în gând, în atitudine ori motivație sau în orice alt mod.

Dacă Isus ar fi venit într-o condiție oarecum diferită de a noastră, într-o fire care ar fi fost imposibil de ispitit, atunci n-ar fi avut nici un merit în trăirea lui în puritate în asemenea împrejurări. Dar El a fost făcut ca noi în toate lucrurile.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: *“A TREBUIȚ SĂ SE ASEMENE fraților Săi în toate, ca să poată fi, în lucrurile privitoare la Dumnezeu, un mare preot milos și credincios.....”* (Evrei 2:17).

El a suferit presiunea fiecărei ispitiri pe care am putea-o noi vreodată întâlni. În momentele în care suntem ispitiți, aceasta este ceea ce ne dă curaj nemăsurat că și noi putem învinge. Aceasta este speranța pe care Satan caută să ne-o

jefuiască, încercând să ascundă de noi adevărul glorios că Hristos a venit în trupul nostru omenesc și a fost ispitit la fel cum suntem și noi.

Ca tâmplar în Nazaret, Isus trebuie să se fi confruntat cu toate isпитirile comune celor angajați în orice tip de afaceri. Dar niciodată nu a înșelat pe nimeni căruia i-a vândut ceva. Niciodată nu ar fi cerut mai mult pe un articol și niciodată nu și-ar fi compromis în vreun fel dreptatea oricât L-ar fi costat (sau pierdut). El nu intra în competiție cu alți tâmplari din Nazaret. El doar muncea ca să-și câștige existența. Astfel, prin cumpărare și vânzare și prin manipularea banilor (ca tâmplar), Isus s-a confruntat cu toate ispitirile pe care noi le întâmpinăm în zona banilor. Și El a învins.

Atât de mulți ani, Isus a trăit în supunere față de părinții imperfecti care L-au crescut. Acest fapt trebuie să-L fi expus la diferite forme de ispitiri interioare (în domeniul atitudinal); și totuși, El niciodată nu a păcătuit.

Iosif și Maria se aflau încă sub vechiul legământ, deci, cu siguranță nu erau victorioși față de păcat. Trebuie să fi ridicat vocea și să se fi certat, așa cum fac toate cuplurile căsătorite care nu sunt victorioase. Pe de altă parte, Isus trăia într-o victorie perfectă. Totuși, El niciodată nu i-a disprețuit. Dacă ar fi făcut-o, El ar fi păcătuit. Îi respecta, chiar dacă El era mult mai pur decât ei. Aici întâlnim frumusețea umilinței Lui.

Astfel vedem că, departe de a trăi o viață fără întâmplări în timpul celor treizeci de ani în Nazaret, Isus s-a aflat tot timpul în mijlocul unui conflict împotriva ispitirii – un conflict care creștea în intensitate pe măsură ce trecea fiecare an – pentru că Tatăl trebuia să-L treacă pe Căpetenia salvării noastre prin tot șirul de ispitiri posibile ale ființelor umane, înainte ca El să poată deveni Salvatorul și Marele nostru Preot.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: *“Se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, aducând pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.”(Evrei 2:10).*

Au mai fost câteva ispitiri (ca de exemplu, cele provenite din faima națională etc.) cărora Isus a trebuit să le facă față în ultimii trei ani și jumătate din viața Sa pământească. Dar cu ispitirile obișnuite, cu care ne confruntăm noi toți acasă și la locul de muncă, El s-a luptat și le-a învins în primii treizeci de ani. Și Tatăl I-a dat lui Isus calificativul Lui de aprobare la botez.

Dacă ne-ar fi ochii deschiși să vedem fundamentul pe baza căruia ne dă Dumnezeu aprobarea Lui, aceasta ar revoluționa viețile noastre în totalitate. N-ar mai râvni nici unul dintre noi la o slujire de-alungul întregii lumi ci, mai degrabă, la credințioșia în momentele ispitirilor din viața zilnică. Ne-am opri de la admirarea minunilor fizice și am începe să admirăm viețile transformate. Astfel, ni s-ar reinnoi mintea prin fixarea corectă a priorităților.

Ce încurajare grozavă este aceasta, să știm că răsplătirile cele mai mari ale lui Dumnezeu și recomandările lui cele mai înalte sunt rezervate aceluia care fac

față ispitirii cu aceeași atitudine cu care a făcut față Isus – care este: “Mai degrabă mor decât să păcătuiesc sau să nu ascult în vreun loc de Tatăl Meu”.

Acesta este înțelesul îndemnului din *Filipeni 2:5-8*, care spune: “*Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus...Care S-a făcut ascultător până la moarte.*”

Astfel, noi toți avem aceeași oportunitate de a fi învingători și de a fi printre cei chemați, aleși și credincioși, indiferent de darul nostru sau de slujirea noastră și indiferent de sex sau vârstă.

CAPITOLUL 3

ÎNCERCAREA LUI ADAM ȘI EVA

Atunci când i-a creat, Dumnezeu a avut în minte planuri mari pentru Adam și Eva. Dar aceste planuri nu puteau fi duse la bun sfârșit fără ca ei să fie testați. Așadar, El a pus în Eden un pom atrăgător cu fructe delicioase numit pomul cunoștinței binelui și răului. Și le-a interzis lui Adam și Evei să mănânce din el.

Eșecul lui Adam și Eva din Eden a fost, în primul rând, un eșec al credinței.

Credința este sprijinirea totală a personalității umane pe Dumnezeu, cu încredere totală în înțelepciunea, iubirea și puterea Lui perfectă.

Eva a căzut de la a avea o asemenea încredere în Dumnezeu și astfel a fost atrasă de Satan în nesupunere față de porunca lui Dumnezeu.

Încredere în înțelepciunea lui Dumnezeu

Satan i-a sugerat Evei că ar fi o fisură în judecata lui Dumnezeu de a nu le permite să mănânce din acel pom.

Dumnezeu nu-i dăduse lui Adam nici un motiv datorită căruia pomul era interzis. Credința nu are niciodată nevoie de un motiv pentru a se supune lui Dumnezeu. Intellectul nostru este acela care vrea să știe motivul mai întâi. Întotdeauna, ascultarea de Dumnezeu trebuie să fie ascultarea credinței, iar nu ascultarea rațiunii.

Pavel a spus că el a fost chemat „să aducă ascultarea credinței printre toate neamurile” (Romani 1:5). El mai spunea și că “vestirea lui Isus Hristos ....a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, pentru ascultarea credinței” (Romani 16:25,26).

Intellectul nostru este dușmanul credinței, așa cum reiese clar din *Proverbe 3:5*: “Încrede-te în Domnul din toată inima ta (nu „mintea”) și nu te sprijini pe înțelepciunea ta.”

Înțelepciunea lui Dumnezeu este ascunsă de cei iscușiți și inteligenți și arătată celor care cred pur și simplu ca niște copilași. Isus a spus: “Te laud, Tată, Doamne al cerului și pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și învățați și le-ai descoperit pruncilor.” (Matei 11:25).

Intellectul este un servitor bun dar un stăpân rău; și de aceea locul lui potrivit în om, stabilit de Dumnezeu, este ca servitor al duhului – duhul însuși fiind expus la Duhul Sfânt.

Dumnezeu nu-i oferise lui Adam nici un motiv pentru care nu i se permitea să mănânce din pomul interzis, deoarece El dorea să dezvolte credința lui Adam în El. Și aceasta este prima zonă unde ne testează Dumnezeu și pe noi. Putem noi să-L ascultăm chiar și atunci când nu înțelegem de ce ne cheamă să facem ceva

anume? Dar atunci când Dumnezeu ne cheamă să facem ceva ce rațiunea noastră ne spune că e inutil?

Când Isus i-a cerut lui Petru să iasă din barcă și să meargă pe apă, acea poruncă a fost contrară la tot ceea ce rațiunea lui Petru îi spunea. Dar, dacă ar fi urmat rațiunea, niciodată nu ar fi experimentat acel miracol.

Am putea cita aici multe asemenea exemplificări din Scriptură. În acest loc zace motivul lipsei de putere a multor creștini și a faptului că mulți credincioși nu experimentează niciodată lucrările supranaturale ale lui Dumnezeu în viața lor. Ei trăiesc prin rațiune și nu prin credință.

Încredere în dragostea lui Dumnezeu

În același timp, credința este și o încredere totală în dragostea lui Dumnezeu. Satan i-a sugerat Evei că Dumnezeu nu-i iubea suficient, de aceea El a păstrat acel fruct fermecător ca o zonă de frontieră față de ei.

Dacă Eva ar fi trăit prin credință și nu prin rațiune, ar fi răspuns: „Ei bine, Satan, nu înțeleg de ce Dumnezeu ne-a spus să nu mâncăm din acel pom. Dar sunt sigură de un lucru – că Dumnezeu ne iubește fierbinte; și deci sunt sigură că El nu ne va interzice niciodată vreun lucru bun. Deci, dacă El a interzis acest fruct, trebuie să existe un motiv foarte bun pentru aceasta, având în perspectivă binele nostru.”

Acesta ar fi fost răspunsul credinței. În schimb, ea a căzut pentru minciuna Diavolului.

Numai scutul credinței în dragostea perfectă a lui Dumnezeu pentru noi *“poate stinge toate săgețile arzătoare ale Celui Rău.”* (Efeseni 6:16).

Toate descurajările și depresiile sunt rezultatul trăirii prin rațiune și nu prin credință. Toată anxietatea și frica își au de asemenea rădăcinile în aceeași cauză. Dumnezeu permite ca noi să fim testați - să fim ispitiți să punem la îndoială dragostea Lui, atunci când retrage de la noi „simțămintele” prezenței Lui manifeste – astfel încât să putem fii puternici în credință și așa să ajungem la locul maturității unde El Își poate împlini scopurile Lui prin noi.

Dumnezeu a făcut atrăgător acel pom al cunoștinței binelui și răului pentru că numai așa Adam și Eva puteau fi testați. Ar respinge ei ceva așa de atrăgător, în favoarea lui Dumnezeu? Sau ar respinge ei mai degrabă pe Dumnezeu ca să aleagă ceea ce le place lor înșiși?

Aceasta este alegerea care ni se pune înainte și nouă în momentele de ispitire. Și de aceea Dumnezeu a permis ca ispitirea să fie atât de atractivă. Numai când respingem un lucru interzis care este cu adevărat atrăgător, și față de care ne simțim extraordinar de atrași și care știm că ne poate aduce plăcere, numai atunci dovedim că Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima.

Tot așa ne dovedim și credința în dragostea perfectă a lui Dumnezeu pentru noi – crezând că ceea ce Dumnezeu a interzis a făcut-o din dragoste perfectă pentru binele nostru suprem. Astfel, fiecare ispitire de a păcătui și a nu asculta de Dumnezeu devine o încercare a credinței noastre. A trăi prin credință înseamnă să crezi că fiecare poruncă a lui Dumnezeu a venit dintr-o inimă de dragoste perfectă care ne dorește binele suprem.

Când Dumnezeu le-a dat israeliților cele zece porunci, Moise le-a spus: „Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare” (Exodul 20:20). Se spune în Deuteronomul 33:2,3, “Din dreapta Lui ieșea o lege de foc. Da, (aceasta dovedește că) El iubește popoarele.”

Vor crede ei că acea lege de foc era o dovadă a dragostei lui Dumnezeu pentru ei? Acela a fost testul.

Acolo unde Eva a căzut de la încrederea în Dumnezeu, israeliții de asemenea au căzut și ei la fel și nu s-au supus poruncilor.

Dar tocmai aici este locul unde Isus a biruit. El a trăit prin credință. Fiecare ispitire adusă asupra Lui de către Satan în pustie a respins-o prin simplul răspuns “Este scris.....”.

Isus a trăit în ascultare de orice cuvânt al lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat din dragoste perfectă pentru om și Isus l-a scultat în credință. De aceea el a devenit ÎnainteMergător pentru noi. Dacă vrem să slujim oamenilor lui Dumnezeu în mod eficient, este esențial să trăim prin credință – și să ne manifestăm credința prin ascultare totală de poruncile lui Dumnezeu. Numai așa putem fi exemple altora.

Încredere în puterea lui Dumnezeu

Credința este totodată o încredere totală în puterea lui Dumnezeu. Dacă Eva ar fi simțit că atracția ispitirii era irezistibilă, ar fi putut striga după ajutor la Domnul; și l-ar fi primit.

Puterea lui Dumnezeu este suficientă pentru a învinge atracția oricărei ispitiri.

În zilele vieții Sale pământești, Isus a strigat după această putere și a primit-o. De aceea El nu a păcătuit niciodată.

Cu referire la Isus, ni se spune că „în zilele vieții Sale pământești, a adus rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte și a fost ascultat din pricina evlaviei Lui”. Ni se mai spune că, „măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit”. (Evrei 5:7,8).

Acum ni se poruncește să venim cu încredere la tronul harului și să cerem har ca să ne ajute în momentele noastre de strâmtorare.

“Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să câpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit.” (Evrei 4:16).

Dumnezeu caută martori pe pământ – martori adevărați ai înțelepciunii Lui perfecte, ai dragostei și puterii Lui.

Când creștinii modifică poruncile Noului Testament, ei își declară solemn necredința în înțelepciunea lui Dumnezeu. În consecință, ei sugerează că atotștiința lui Dumnezeu nu este suficientă pentru a avea în vedere presiunile specifice vieții secolului 20!

Isus a spus: *“Oricine va înlătura una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va practica și va învăța pe alții, va fi chemat mare în împărăția cerurilor” (Matei 5:19).*

Dumnezeu ne testează ascultarea și credința prin atitudinea noastră față de poruncile MAI MICI ale Cuvântului Său. Poruncile mari, ca *“Să nu ucizi sau să nu comiți adulter etc.”*, sunt respectate de către majoritatea creștinilor – chiar și de către ne-creștini. Dar faptul dacă vom fi aprobați sau nu de Dumnezeu, este determinat de atitudinea noastră la poruncile mai mici.

Isus a spus: *“Oricine își va lăsa soția și se va căsători cu alta, comite adulter împotriva ei” (Marcu 10:11).* Neascultarea totală în zilele noastre de această poruncă și atitudinea lejeră, luminează față de divorț și recăsătorire din cercurile creștine (mai ales în Vest) este doar un indiciu al succesului lui Satan în determinarea numeroșilor creștini de a schimba poruncile lui Isus pentru a se adapta confortului și plăcerii omului.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: *“Dar orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul descoperit, își necinstește capul.....Dacă o femeie nu-și acoperă capul, să se și tundă...” (1 Corinteni 11:5,6).*

Aceasta este o chestiune minoră. Dar dispariția acoperământului capului printre femeile din multe biserici „occidentalizate” este o altă indicație a lipsei de respect față de Cuvântul lui Dumnezeu printre creștinii de astăzi.

Chiar și botezul cu apă, asupra căruia Isus și apostolii au insistat, nu mai este predicat în cercurile creștine „interconfesionale”, pentru a evita ofensarea unora. Creștinilor de azi nu le pasă că Îl nemulțumesc pe Dumnezeu, atâta timp cât le fac oamenilor pe plac.

“Oare a zis Dumnezeu cu adevărat.....?” a fost întrebarea lui Satan pentru Eva. Și este aceeași întrebare cea cu care introduce neascultarea de poruncile clare ale lui Dumnezeu în creștinismul de astăzi.

Dumnezeu i-a încercat pe Adam și Eva și ei au căzut. Astăzi, tu și eu suntem cei încercați.

CAPITOLUL 4

ÎNCERCAREA LUI IOV

Biografiile oamenilor lui Dumnezeu și ale celor care au căzut înaintea Lui au fost scrise în Biblie spre învățătura și avertizarea noastră. Avem multe de învățat, dacă meditam la ele, cu o ureche acordată la vocea Duhului.

Când citim despre oamenii din Vechiul Testament, un fapt de care trebuie să ținem seama este că ei toți au trăit într-o perioadă anterioară venirii „harului” prin Isus Hristos.

“Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” (Ioan 1:17).

De aceea, nici chiar Dumnezeu nu s-a așteptat ca ei să se ridice la standardele Noului Testament.

Matei 19:8,9 ilustrează aceasta. Isus a explicat acolo fariseilor de ce Moise a permis divorțul sub vechiul legământ. El a spus: *“Din cauza împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați soțiile”*. Dar sub noul legământ, Dumnezeu ne îndepărtează inima tare și ne dă în schimb o inimă blândă. Și astfel divorțul nu mai este permis acum.

Dumnezeu este numit *“Dumnezeu Care încerci pe cel drept” (Jer. 20:12)*.

El nu ispitește nici un om să comită răul. *“Dumnezeu nu poate fi ispitit de rele și El Însuși nu ispitește pe nimeni.” (Iacov 1:13)*.

Dar El îl ÎNCEARCĂ pe cel drept.

Un om exemplar

Iov a fost unul din slujitorii aleși ai lui Dumnezeu. Dumnezeu putea să-l arate Satanei ca pe un om de pe pământ care se temea de Dumnezeu în toate căile lui.

“Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe slujitorul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om integru și drept, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” (Iov 1:8).

Dumnezeu nu spune nimic despre inteligența, sau talentele ori bunăstarea lui – pentru că acestea nu au nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. El doar remarcă puritatea și dreptatea lui. La fel ca în cazul lui Isus, caracterul lui Iov a plăcut inimii lui Dumnezeu, și nu realizările sau slujirea lui.

Chiar și Satan are daruri supranaturale și inteligență. El cunoaște de asemenea și Biblia!! Totuși, ceea ce caută Dumnezeu este caracterul. Când Dumnezeu ne încercă, ne testează caracterul iar nu cunoașterea Bibliei.

Când Dumnezeu caută un om cu care să se laude, pe care să-l poată arăta lui Satan, El se uită după un om de caracter – un om nevinovat și un om integru, unul care se teme de Dumnezeu și care urăște răul.

Putem avea reputație printre alți credincioși pentru spiritualitatea noastră. Dar poate Dumnezeu, Care ne cunoaște pe de-a-ntregul, să ne arate lui Satan? Un asemenea calificativ pe care Dumnezeu l-a dat lui Iov este mai mare decât orice onoare pământească pe care am putea s-o obținem vreodată. Însăși toată slava deșartă a creștinătății este ca gunoiul inutil comparat cu aceasta.

Deci, cea mai importantă întrebare nu este „ce opinie au alții despre spiritualitatea mea?” ci, mai degrabă, „Poate Dumnezeu să mă arate Satanei ca unul cu care să Se laude?”

Primul pas al lui Satan

Când Dumnezeu i-a spus Satanei despre Iov, Satan a răspuns că Iov Îi slujea lui Dumnezeu pentru că, făcând aceasta, se bucura de beneficii și prosperitate.

„Și Satan a răspuns Domnului și a zis: „Oare pentru nimic se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai înconjurat Tu cu un gard de protecție, pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și averile lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.” (Iov 1:9-11).

Dumnezeu a respins această acuzare și i-a permis Satanei să-l testeze pe Iov să descopere singur că acuzația lui nu era adevărată. Dumnezeu a făcut aceasta pentru că știa integritatea lui Iov.

Dar noi? Îi slujim noi lui Dumnezeu pentru profitul material? Va trebui ca Dumnezeu să recunoască că Satan a avut dreptate, dacă Satan ar arăta spre oricare dintre noi ca înspre unul ce servește lui Dumnezeu datorită câștigului personal?

De exemplu, India este plină de lucrători creștini și păstori care se găsesc în lucrarea creștină doar pentru câștigul personal – unii pentru salariu, alții pentru onoare și poziție socială, iar alții ca să obțină călătorii gratuite în țările Vestice. Oricine face lucrarea creștină pentru câștigul personal îl servește pe Mamona iar nu pe Dumnezeu. Adevărata slujire pentru Dumnezeu ne va costa întotdeauna ceva.

Gândiți-vă la cuvintele lui David când urma să-i aducă Domnului o jertfă. El a spus: *“nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi-de-tot care să nu mă coste nimic”. (2 Samuel 24:24).*

Cât de puțini sunt aceia care au acest duh!

Adevărata slujire pentru Dumnezeu ne va aduce pierdere materială, nu câștig. Profitul va fi doar spiritual.

Pe de altă parte, slujirea care aduce câștig material aparține Babilonului și nu Ierusalimului ceresc.

Referindu-se la Babilonul spiritual, Biblia spune: „*Cei care fac comerț cu aceste lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma ei*” (Apocalipsa 18:15).

În mijlocul lucrătorilor creștini interesați doar de ei înșiși, Pavel putea să-l arate pe Timotei ca pe o excepție rară. Cu privire la el, a spus, „*Căci n-am pe nimeni care să fie însuflețit de același sentiment, ca să se îngrijească de starea voastră; căci toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos*”. (Filipeni 2:19-21).

Pavel nu s-a înșelat. Cunoștea condiția spirituală a colegilor lui. Nici Dumnezeu nu este înșelat cu privire la noi.

Dumnezeu a avut o încredere atât de mare în Iov încât l-a lăsat pe Satan să-l testeze. Chiar dacă Iov și-a pierdut toți copiii și proprietățile într-o singură zi, totuși el a continuat să-L venereze pe Dumnezeu și să-L slujească. El a spus: „*Gol am ieșit din pânțele mele și gol mă voi întoarce. Domnul a dat, și Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului!*” (Iov 1:20-22).

El știa că tot ce avea – copii și proprietăți și chiar sănătatea sa – erau darurile gratuite ale lui Dumnezeu pentru el și că Dumnezeu avea tot dreptul să le ia oricând El ar fi dorit astfel. Omul nu-L poate venera cu adevărat pe Dumnezeu până când nu renunță la tot – adică, renunțarea la dreptul de a poseda orice ca aparținând-i.

Al doilea pas al lui Satan

Apoi, Dumnezeu i-a permis lui Satan să meargă un pas mai departe și să-l chinuie pe Iov cu buboaie din cap până-n picioare.

Boala este de la Satan. Dar chiar și aceasta poate fi folosită de Dumnezeu pentru a-Și sfinți și perfecționa slujitorii.

Pavel a fost chinuit de un spin în carne, despre care precizează clar că venea de la Satan. Nu era un mesager al lui Dumnezeu, ci un mesager al lui Satan. Cu toate acestea, Dumnezeu l-a lăsat să rămână și nu avea să-l îndepărteze (în ciuda rugăciunilor repetate ale lui Pavel), deoarece el servea scopului de a-l ține pe Pavel smerit.

Pavel spune: „*Și ca să nu mă umflu de mândrie din cauza strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, pentru ca să nu mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să-l depărteze de la mine. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește”.*” (2 Corinteni 12:7-9).

Al treilea pas al lui Satan

Al treilea pas al lui Satan a fost să-l întristeze pe Iov prin soția lui.

„Soția lui i-a zis: „Tu rămâi neclintit în integritatea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!”” (Iov 2:9).

Este chiar o încercare a sfințirii, atunci când propria ta soție se întoarce împotriva ta și te acuză.

Cuvântul lui Dumnezeu poruncește: „Soților, iubiți-vă soțiile și nu păstrați amărăciune împotriva lor .....Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. (Coloseni 3:19; Efeseni 5:25).

Niciodată un soț nu trebuie să fie crud împotriva soției lui în nici o circumstanță, și trebuie s-o iubească tot timpul.

Dacă ai o soție dificilă, în loc să te plângi de soarta ta în viață și să-i invidiezi pe alții care au soții evlavioase, uită-te la circumstanțele tale ca mijloace ale sfințirii proprii.

Dumnezeu ne testează chiar în aceste împrejurări să vadă dacă ne calificăm să primim calificativul Lui de aprobare. El te testează, când soția ta țipă la tine și te ironizează, să vadă dacă te califici să fii un reprezentant adevărat al lui Isus Hristos care a fost numit nebun chiar de rudele Lui proprii.

Înregistrarea din evanghelie spune, „Rudele Lui, când au auzit au venit să pună mâna pe El, căci ziceau: „Și-a ieșit din minți!”” (Marcu 3:21).

Isus a suportat acea insultă cu răbdare. Suntem chemați să-L urmăm și să-L reprezentăm.

Al patrulea pas al lui Satan

Al patrulea pas al lui Satan a fost să-l acuze pe Iov prin intermediul prietenilor săi predicatori (Iov capitolele 4 până la 25).

Aceasta a fost cea mai grea lovitură pe care a trebuit s-o suporte Iov – pentru că acei predicatori au venit la el să se comporte ca profeți ai lui Dumnezeu spunându-i că toate bolile i se datorau păcatelor lui ascunse. Nici nu au realizat acei predicatori că acționau inconștient ca agenți ai „Acuzatorului fraților” (Apocalipsa 12:10).

Dar Dumnezeu le-a permis să facă aceasta ca să-l purifice pe Iov.

Învingând prin har

Iov a trăit în perioada pre-harului și de aceea el nu putea trăi într-o biruință constantă, așa cum putem noi astăzi.

Promisiunea de astăzi a lui Dumnezeu este că „*păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har.*” (Romani 6:14). Dar Iov a trăit într-o eră când victoria asupra păcatului nu era posibilă. Și de aceea, în final, a căzut pradă autocompătimirii, autojustificării, depresiei și tristeții.

Din când în când, credința lui strălucea prin întuneric. Dar experiența lui era una sus-jos.

Acum că harul a venit prin Isus Hristos, dacă suntem testați în mod similar, nu mai are rost nici măcar un moment de depresie sau tristețe. Poruncile din Noul Testament sunt „*Nu vă îngrijați de nimic.....Bucurați-vă totdeauna în Domnul!.....mulțumiți pentru toate...*” etc., (Filipeni 4:6,4).

Astfel de porunci nu au fost date în Vechiul Testament, deoarece harul nu venise încă. Dar acum putem vedea mâna lui Dumnezeu în toate și acum harul este disponibil în fiecare moment să ne țină victorioși în mod constant.

Strigătul de biruință a lui Pavel era „*Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce totdeauna în carul lui de biruință în Hristos.*” (2 Corinteni 2:14).

Acum putem fi învingători, chiar dacă ne pierdem proprietățile și copiii, ori dacă soțiile și soții noștri ne acuză, sau dacă prietenii noștri credincioși ne înțeleg greșit și ne critică, sau orice altceva s-ar întâmpla ca Dumnezeu să considere potrivit a trimite în viața noastră.

Dumnezeu demonstrează astfel lui Satan că are o rămășiță pe pământ, care nu doar că se va supune tuturor lucrărilor Lui cu ei, dar care totodată vor accepta bucuroși fiecare încercare, convinși că aceste dureri ușoare sunt destinate de Dumnezeu să producă în ei o greutate veșnică de slavă.

Biblia spune: „*Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd...*” (2Corinteni 4:17,18).

O mărturie pentru Satan și Cetele lui

Noul Testament ne spune că Dumnezeu dorește să Își arate înțelepciunea domniilor și stăpânirilor din ceruri prin intermediul bisericii.

Efesenii 3:10 spune: „*pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu*”.

Efesenii 6:12 ne spune că acele stăpâniri sunt duhurile răutății din locurile cerești. Lucrurile care vin asupra noastră nu sunt întâmplătoare, ci planificate în mod specific pentru noi și cântărite (astfel încât să nu fie peste puterea noastră de suferință) „*după sfatul bine hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu*” (*Faptele Apostolilor 2:23*) – având un scop dublu, de transformare spre asemănarea cu Hristos și de demonstrare față de domniile satanice din locurile cerești că Dumnezeu încă mai are un popor pe pământ care-L va iubi, I se va supune și-L va lăuda, în credință, în toate circumstanțele.

Fiecare încercare prin care trecem este o încercare a credinței noastre. Chiar și în timpul lui, Iov putea spune că „*El știe ce cale am urmat*”. (Iov 23:10).

Astăzi putem merge un pas mai departe și să spunem (pe baza *Romani 8:28*) că “Dumnezeu PLĂNUIEȘTE fiecare detaliu în ceea ce mă privește”.

Oare crezi tu cu adevărat că orice-ți apare pe cale a fost în întregime planificat de Dumnezeu în înțelepciune și dragoste perfectă, și că forța Lui este atotputernică să ne elibereze din încercare, la timpul potrivit?

Va găsi oare Dumnezeu în tine și în mine pe aceia pe care să-i arate cu îndrăzneală Satanei ca oameni care niciodată nu se vor plânge sau murmura sub nici o împrejurare, dar care vor aduce doar mulțumiri pentru toate lucrurile în toate timpurile?

CAPITOLUL 5

ÎNCERCAREA LUI AVRAAM

A venit o zi în viața lui Avraam, aproape la cincizeci de ani după ce Dumnezeu îl chemase pentru prima dată, când Dumnezeu Însuși i-a dat lui Avraam acest calificativ de aprobare: „Știu acum că te temi de Dumnezeu” (Geneza 22:12).

Acela n-a fost o licență fără valoare de la vreun colegiu Biblic sau vreun doctorat onorific de divinitate! Avraam n-ar fi dat doi bani pe astfel de hârtii ieftine după care tânjesc în zilele noastre creștinii. El a dorit lucrul adevărat - calificativul de aprobare al lui Dumnezeu pentru viața lui – și l-a obținut.

Nu a fost un drum ușor până în acea zi de absolvire de pe Muntele Moria! Dar au meritat toate prin care a trecut Avraam ca să audă acele cuvinte de la Dumnezeu.

Dumnezeu nu dă calificativele Lui cu ușurință. Lui Avraam i l-a dat după cincizeci de ani de testare.

În cazul lui Isus, am văzut că Tatăl și-a proclamat public plăcerea Lui în El numai după treizeci de ani de testare a Lui în Nazaret.

Primul test

Când Avraam avea 75 de ani, Dumnezeu l-a chemat să-și părăsească orașul natal și rudele lui din Ur, Caldeea, și să plece cu credință în Dumnezeu în necunoscut. Acela a fost primul test pe care l-a trecut. Nu este ușor să rupi legătura cu tatăl, cu mama, cu frații și surorile etc.. Dar până când acel cordon ombilical care ne leagă de ei nu este rupt, nu putem fi niciodată ucenicii lui Isus!

Isus a spus: „*Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu*”. (Luca 14:26).

Avraam s-a supus imediat lui Dumnezeu.

M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă Avraam ar fi refuzat chemarea lui Dumnezeu. Cu siguranța că Dumnezeu nu l-ar fi forțat. Dumnezeu ar fi găsit pe altcineva; și n-am mai fi auzit nimic despre Avraam. Acela altcineva care ar fi răspuns lui Dumnezeu ar fi devenit tatăl în credință și strămoșul lui Mesia! Cât de mult ar fi pierdut Avraam dacă ar fi căzut la acel prim test! Când a ieșit din Ur, întorcând spatele implorărilor rudelor sale, puțin și-a dat el seama ce viitor glorios planificase Dumnezeu pentru el.

Dumnezeu încă cheamă oameni așa cum l-a chemat pe Avraam. Cei chemați nici nu realizează ce miză nemaipomenită atârnă în balanță când aud chemarea lui Dumnezeu. Istoria bisericii, de-alungul tuturor acestor 20 de secole, este

plină de povestiri uimitoare ale bărbaților și femeilor care au răspuns imediat chemării lui Dumnezeu, cu bucurie și cu toată inima, la fel ca Avraam, și care au împlinit scopurile lui Dumnezeu.

Totuși, numai veșnicia va arăta cât de mulți alții au fost de asemenea chemați, care n-au răspuns și și-au irosit viața. Tânărul conducător bogat care s-a abătut de la Isus pentru a-și îmbrățișa banii un pic mai strâns, a fost doar unul printre mulți care au fost chemați dar care au făcut alegerea greșită când au fost testați.

Aceia pe care îi cheamă Dumnezeu descoperă, de obicei, că prima și cea mai mare piedică vine din partea rudelor neconvertite și firești. La aceasta se referea Isus când vorbea de „a-ți urî tatăl și mama” ca primă condiție a uceniciei.

Aici, Avraam a trecut testul – deși nu printr-un singur pas. Tatăl lui l-a însoțit în călătoria afară din Ur și l-a convins pe Avraam să se oprească la Haran (la jumătatea drumului spre Canaan).

„Terah a luat pe fiul său Avraam și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, nora sa, soția fiului său Avraam. Au ieșit împreună din Ur, din Caldeea, ca să meargă în țara Canaan. Au venit până la Haran și s-au așezat acolo.” (Geneza 11:31).

În mila sa, Dumnezeu l-a îndepărtat pe tatăl lui Avraam prin moarte, astfel încât Avraam să nu mai poată fi împiedicat deloc. Apoi Avraam s-a mutat în Canaan.

Niciodată nu trebuie să lăsăm ca dragostea pentru rudele noastre să ne împiedice de la scopul lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Peste patru sute de ani mai târziu, fiii lui Levi au trebuit să-și asume o împotrivire similară față de rudele lor, când copiii lui Israel s-au închinat vițelului de aur.

Atunci, Moise a coborât de pe munte și a strigat: *„Cine este pentru Domnul să vină la mine!” (Exodul 32:26)*. Fiii lui Levi au venit la el de îndată. Li s-a poruncit să se ducă în tabără și să-i ucidă cu sabia pe idolatrii – și să nu-și cruțe nici măcar rudele. Fiii lui Levi au făcut aceasta fără ezitare.

Descriind acțiunea lor, Moise a spus mai târziu: *„Care a zis despre tatăl său și despre mama sa: „Nu i-am văzut”/ Și despre frații lui „Nu vă cunosc”,/ Iar de copii n-a vrut să mai știe./ Căci ei au păzit Cuvântul Tău Și au ținut legământul Tău:/ (de aceea) El învață pe Iacov poruncile Tale/ Și pe Israel legea Ta;/ Ei pun tămâie sub nările Tale/ Și ardere de tot pe altarul Tău.” (Deuteronomul 33:9,10).*

Nici nu și-au dat seama israeliții în acea zi că Dumnezeu i-a testat să vadă care puteau fi preoții Lui.

Leviții s-au calificat. Și așa Dumnezeu i-a făcut preoții Lui. Acea nu a fost părtinire. Dumnezeu testase în același timp toate cele doisprezece seminții. Numai seminția lui Levi a trecut testul.

Al doilea test

Odată ce Avraam s-a eliberat de rudele sale, Dumnezeu l-a putut testa mai departe, de data aceasta în raport cu lucrurile materiale. Aceasta este, de asemenea, o altă cerință a uceniciei. Isus a spus: „*Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu*” (Luca 14:33).

În *Geneza capitolele 13 și 14*, citim de două incidente în care Avraam a fost testat în relație cu Mamon (bogațiile materiale). Prima dată s-a întâmplat când el și Lot au fost nevoiți să se separe pentru că turmele lor deveniseră prea numeroase ca să mai poată sta împreună. Ar fi fost ușor și totodată drept pentru Avraam să fie primul care alege pământul, pentru că el era mai în vârstă și pe el îl chemase Dumnezeu în Canaan. Dar cu un altruism natural și cu inimă largă, i-a spus lui Lot să aleagă primul. Lot a ales ceea ce a părut ochilor umani a fi cel mai bun – pământul Sodomei.

Dar nici Avraam, nici Lot nu au realizat că Dumnezeu fusese un martor tăcut al acestei tranzacții – așa cum este El pentru toate tranzacțiile noastre financiare. Lui Dumnezeu I-a plăcut atât de mult dezinteresul manifestat de Avraam, încât El i-a vorbit imediat și i-a spus că sămânța lui va moșteni tot pământul pe care-l putea cuprinde Avraam cu privirea – în toate cele patru direcții. Acesta cuprindea inclusiv partea aleasă de Lot. „*Domnul a zis lui Avram, după ce Lot s-a despărțit de el: „Ridică-ți ochii, și din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna.*” (Geneza 13:14,15).

Astăzi, după aproape 4000 de ani, descoperim că Dumnezeu Și-a ținut cuvântul. Urmașii lui Avraam (evreii) trăiesc în pământul pe care Dumnezeu l-a dat lui Avraam. Însă, urmașii lui Lot (unii dintre arabi) au pierdut ceea ce apucase strămoșul lor. Așa sunt căile lui Dumnezeu. Cei blânzi vor moșteni pământul.

În *Geneza 14*, îl întâlnim din nou pe Avraam comportându-se cu demnitatea unui slujitor adevărat al lui Dumnezeu, în chestiunea lucrurilor materiale. Avraam scăpase poporul și averea regelui Sodomei din mâna dușmanilor acestora. Drept răsplată, regele Sodomei i-a oferit lui Avraam toate bogățiile. Dar Avraam a refuzat să ia ceva.

„*Avraam a spus împăratului Sodomei, „Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeul Cel Prea Înalt, Stăpânitorul cerului și al pământului, și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Avraam...” Nimic pentru mine, afară de ce au mâncat tinerii și partea oamenilor care au mers cu mine, Aner, Eșcol și Mamre: ei să-și ia partea lor.”* (Geneza 14:22,23).

Cu alte cuvinte, ceea ce a spus Avraam a fost: „Atâta timp cât Dumnezeu meu este Proprietarul cerului și al pământului, nu am nevoie de nimic de la tine”.

Din nou Dumnezeu a fost un ascultător tăcut al discuției. El S-a arătat de îndată lui Avraam și i-a spus că El Însuși îl va răsplăti.

„După aceste lucruri, Cuvântul Domnului a venit la Avram într-o viziune și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea nespus de mare”.” (Geneza 15:1).

Dacă Îl cinștim pe Dumnezeu, în mod sigur și El ne va cinsti pe noi.

Copiii lui Adam sunt maeștrii la apucarea lucrurilor din mâna celorlalți – dacă nu prin forță, atunci cel puțin când acestea sunt oferite gratis. Nu realizăm că Dumnezeu ne testează în tranzacțiile noastre și în discuțiile noastre despre problemele financiare.

Bazându-se pe modul cum ne comportăm în astfel de situații, Dumnezeu hotărăște ce loc putem avea în împărăția Lui și în armata Sa rămasă pe pământ.

Al treilea test

Avraam fusese testat în raport cu părinții săi și cu bunăstarea materială. Acum el trebuia să fie testat în relația cu fiul său.

Acesta urma să fie testul final înainte să primească calificativul de aprobare de la Dumnezeu.

Când în acea noapte Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-l aducă jertfă pe Isaac, Avraam avea 125 de ani și deja dobândise numele de om al lui Dumnezeu printre ceilalți oameni. *Geneza 21:22* ne spune că „În timpul acela, Abimelec (regele) însoțit de Picol, căpetenia oștirii lui, a vorbit lui Avraam, spunând: „Dumnezeu este cu tine în tot ce faci”.”

Dar pentru Dumnezeu nu înseamnă nimic opiniile înalte pe care le au alți oameni despre noi. Dumnezeu a vrut să-l testeze El Însuși pe Avraam. Și de aceea El i-a vorbit liniștit în acea noapte; și nimeni altcineva nu a auzit ce-i vorbise Dumnezeu. *Geneza 22:1* ne spune: „După aceste lucruri (adică după ce Regele Abimelec îi dăduse lui Avraam calificativul de om al lui Dumnezeu), Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avrame!” „Iată-mă”, a răspuns el.”

A fost un lucru scump ceea ce i-a cerut Dumnezeu lui Avraam în acea noapte. Avraam ar fi putut să se trezească a doua zi și să nu facă nimic, și nimeni n-ar fi știut că Avraam nu l-a ascultat pe Dumnezeu.

În acel mod urma să-l testeze Dumnezeu pe Avraam dacă se temea sau nu de El.

Și tot așa ne testează Dumnezeu și pe noi. El vorbește în secret inimii noastre – așa de tainic încât nici măcar cei care locuiesc cu noi nu știu ce ne-a spus Dumnezeu. Unul din motivele pentru care ne-a dat fiecăruia un spațiu total intim – viața noastră dinlăuntru – este să ne testeze dacă ne temem sau nu de El.

Dacă gândurile noastre s-ar auzi în afară la fel cum se aud cuvintele noastre, atunci ne-am păstra toate gândurile pure, pentru că nu ne-am dori ca cineva să gândească mai puțin despre noi. Dar când gândurile noastre sunt așa de secrete încât numai Dumnezeu le poate vedea, este ușor de descoperit dacă ne temem sau nu de El.

Dacă nutrim gânduri impure și neubitoare pe care nu ne-am dori ca semenii noștri credincioși să le afle, aceasta dovedește clar că ne temem de oameni dar nu de Dumnezeu. Din nefericire, aceasta este condiția majorității vaste a credincioșilor. Dumnezeu i-a testat și au căzut la acest test.

Cât de puțini sunt cei ca Iosif care a fost ademenit sexual în secret și care a spus „*Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?*” (Geneza 39:9). Astfel de tineri sunt aceia care obțin calificativul de aprobare al lui Dumnezeu.

Foarte, foarte puțini credincioși sunt total fideli în zona purității sexuale în viața lor lăuntrică. Dar prin aceștia puțini poate Dumnezeu demonstra lui Satan că El încă are fii pe pământ care mai degrabă și-ar scoate ochiul drept decât să comită un păcat cu acel ochi, și care mai degrabă ar muri decât să poftască în gândurile lor. Calea către viață este îngustă și puțini sunt cei care o află. Dar cel mai minunat lucru este că există câțiva!

Avraam a trecut testul. El nu a căutat să fie o mărturie bună înaintea oamenilor. El a vrut să se supună lui Dumnezeu chiar și în spațiul secret. Așadar l-a luat pe Isaac în dimineața imediat următoare și au mers către Muntele Moria și acolo el l-a oferit lui Dumnezeu pe iubitul inimii lui, spunând prin aceasta, “Doamne, Te iubesc pe Tine mai mult decât pe oricine și orice de pe pământ.”

Atunci i-a dat Dumnezeu lui Avraam calificativul Lui de aprobare și i-a promis să-l binecuvinteze nemăsurat: „*Pe Mine Însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei. Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de glasul Meu.*” (Geneza 22:16-18).

Nimic mai mult nu-I place Domnului ca ascultarea jertfitoare.

A avea „inima curată” înseamnă mai mult decât a avea o viață lăuntrică curată (Matei 5:8). Înseamnă să nu ai nimic în inimă, decât pe Dumnezeu. Cu toate acestea, mulți care duc o viață curată și integră au un atașament idolatru față de munca lor sau față de slujirea pe care Dumnezeu le-a dat-o. Ei nu au învățat

să aducă jertfă înapoi pe altarul lui Dumnezeu pe fiii lor Isaac dăruii lor de către Dumnezeu.

Îl dorești pe Dumnezeu plus un dar anume, sau Dumnezeu plus o slujire, sau Dumnezeu plus opiniile bune ale oamenilor, sau poate Dumnezeu plus sănătate? Dumnezeu plus un Isaac? Sau este Dumnezeu singur suficient pentru tine?

Nimeni nu poate fi aprobat de Dumnezeu dacă nu trece testul aici. Numai când ajungem în locul unde putem să-i spunem sincer Domnului: *„Pe cine altul am eu în cer, afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.”* (Psalmul 73:25), ne calificăm.

Acesta este Muntele Moria pe care fiecare dintre noi trebuie să urce, unde să aducem tot ceea ce ne este drag pe altarul lui Dumnezeu și unde să rămânem numai cu Dumnezeu.

Dacă bucuria noastră crește printr-un spor la salariu sau printr-o promovare la locul de muncă, sau printr-un dar pe care-l primim, sau dacă scade când nu obținem promovarea ori darul așteptat, aceasta indică clar că bucuria noastră se găsește în Dumnezeu plus ceva pământesc. Atunci avem nevoie să ne purificăm bucuria până când învățăm să ne „găsim plăcerea” numai în Domnul. Dacă ne găsim bucuria doar în Domnul, ea nu va crește la adăgarea vreunui lucru pământesc, nici nu va scădea când pierdem ceva de pe acest pământ.

Filipeni 4:4 ne poruncește „să ne bucutăm în Domnul totdeauna”.

Cauza datorită căreia majoritatea credincioșilor nu se pot bucura ÎNTOTDEAUNA este aceea că bucuria lor nu se găsește doar în Domnul. Ea este în Domnul plus altceva. Când inima noastră este curată – având loc doar pentru Domnul – și bucuria noastră va fi curată.

Dumnezeu îl condusese pe Avraam pas cu pas până în acest loc al dedicării totale – și acum Dumnezeu urma să binecuvinteze toate familiile de pe pământ prin el. Râurile de binecuvântări au început să curgă din viața lui Avraam când a coborât de pe Muntele Moria. Scopul lui Dumnezeu este ca binecuvântarea lui Avraam să fie și a noastră.

Galateni 3:14 spune: *„pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim făgăduința Duhului”.*

Dumnezeu dorește ca râurile de apă vie (binecuvântarea Duhului) să curgă acum prin fiecare dintre noi.

Însă câți sunt aceia care doresc să plătească prețul?

Și câți se califică atunci când Dumnezeu îi testează?

CAPITOLUL 6

ÎNCERCAREA LUI MOISE

Moise a fost un alt om care a primit calificativul de aprobare de la Dumnezeu și despre care Dumnezeu a spus, „*robul Meu Moise: el este credincios în toată casa Mea*”. (Numeri 12:7).

La moartea lui Moise s-a spus că „*în Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față către față*” (Deuteronomul 34:10).

Detronarea înțelepciunii umane

Moise nu a devenit un lider spiritual prin primii lui patruzeci de ani de pregătire în palatul și în academiile militare ale Egiptului. Nu. Ci prin zdrobirea de către Dumnezeu a puterii „Sinelui” său, când a petrecut următorii patruzeci de ani păstorind oile în pustie.

La vârsta de optzeci de ani, cu încrederea în propriile abilități sfărâmată, Moise s-a putut sprijini pe Dumnezeu și a devenit eliberatorul poporului lui Dumnezeu.

La construirea cortului întâlnirii în pustie, citim o frază repetată de optsprezece ori în *Exodul capitolele 39 și 40* – fraza, „*întocmai așa cum Domnul îi poruncise lui Moise*”. Proiectul cortului dat de către Domnul a fost o treabă în aparență simplă și modestă.

Era la mare depărtare de piramidele fantastice pe care Moise le văzuse construite în Egipt.

Dacă lui Moise i s-ar fi dat planul cortului la vârsta de 40 de ani, când puterea „Sinelui” său era în plină floare, cu siguranță l-ar fi modificat și l-ar fi făcut să arate mai atractiv.

Dar la vârsta de 80 de ani, Sinele se stinsese așa de tare, încât el a făcut întocmai cum Domnul i-a poruncit. Și acest fapt a adus slava Domnului în cort.

Înțelepciunea noastră omenească trebuie să fie detronată dacă e să dobândim înțelepciune Divină.

Biblia spune: „*dacă cineva dintre voi se crede înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept*”. (1 Corinteni 3:18).

Dumnezeu l-a putut aproba pe Moise numai atunci când pleava înțelepciunii Egiptului fusese măturată de la el.

Apostolul Pavel studiase trei ani la picioarele lui Gamaliel, marele profesor de teologie de la școala Biblică din Ierusalim. De aceea a trebuit să petreacă trei ani după convertirea sa în pustia Arabiei, să i se îndepărteze înțelepciunea lui Gamaliel din sistemul lui de gândire și să fie înlocuită cu înțelepciunea Divină.

Pavel face referire la această perioadă în *Galateni 1:17,18*: *“nici nu m-am suit la Ierusalim la cei care erau apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia.....După trei ani m-am suit la Ierusalim...”*.

De-abia pe urmă a putut deveni Pavel un slujitor al Domnului.

Detronarea inteligenței umane este fundamentală pentru oricine Îl va sluji pe Domnul. Deși sunt doar câțiva cei care învață această lecție în totalitate.

Dumnezeu l-a testat pe Moise când a construit cortul întânirii să vadă dacă îl va face întocmai cu proiectul pe care-l primise pe munte. Slava lui Dumnezeu venită în acel cort a fost indicația vizibilă a mulțumirii lui Dumnezeu față de lucrarea lui Moise.

Ce se poate spune despre noi în ceea ce facem și construim pentru Domnul? Este oare întocmai cu proiectul găsit în Scripturi? Sau l-am modificat cu înțelepciunea acestei lumi? Dacă e așa, atunci aceasta este cu siguranță una din cauzele absenței slavei lui Dumnezeu în viața noastră.

Fără a urmări interesul propriu

Dumnezeu l-a încercat mai departe pe Moise într-o altă zonă. De două ori Dumnezeu l-a testat să vadă dacă va căuta propria onoare cu prețul israeliților. Moise a trecut testul cu felicitări.

Prima ocazie a fost când copiii lui Israel s-au revoltat împotriva lui Dumnezeu făcându-și vitelul de aur. Dumnezeu i-a spus lui Moise: *„Acum, lasă-Mă; mânia Mea se va aprinde împotriva lor și-i voi mistui; dar din tine voi face un neam mare”*. (*Exodul 32:10*).

A doua ocazie a fost când israeliții au refuzat să intre în Canaan, și Dumnezeu i-a spus atunci lui Moise: *„De aceea, îl voi lovi cu ciumă și-l voi distruge, dar pe tine te voi face un popor mai mare și mai puternic decât el”*. (*Numeri 14:12*).

În ambele ocazii, Dumnezeu i-a spus lui Moise că El va distruge israeliții și va face din Moise și urmașii lui un mare popor. Moise avea atunci ocazia să devină moștenitorul promisiunilor făcute lui Avraam și celor doisprezece seminții ale lui Israel.

Oamenii mai mici ar fi căzut la acel test, dar nu Moise. În ambele ocazii, el l-a implorat pe Dumnezeu să-i cruțe pe israeliți. Odată, a mers așa de departe încât era gata să moară și să-și petreacă veșnicia în iad, dacă așa s-ar fi putut salva Israelul.

„Și Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Ah! Poporul acesta a făcut un păcat mare, și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum dacă vrei păcatul! Dacă nu, atunci Te rog șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!” (*Exodul 32:31,32*).

Moise avea cu adevărat spiritul lui Hristos Însuși – care a fost gata să fie părăsit de Tatăl pe cruce ca noi să putem fi salvați.

Dumnezeu a fost așa de fermecat de altruismul lui Moise încât după aceea El a început să vorbească cu Moise foarte intim. „Și Domnul vorbea cu Moise față către față, cum vorbește un om cu prietenul lui.” (Exodul 33:11).

Dumnezeu i-a dat lui Moise chiar și privilegiul de nedescris de a-I vedea slava. Când Moise s-a rugat spunând: „Arată-mi, Te rog, slava Ta!”, Domnul i-a spus, „Iată un loc lângă Mine; acolo tu vei sta pe stâncă. Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte, de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea.” (Exodul 33:18-23).

Cel mai important calificativ pentru un slujitor al lui Dumnezeu este că el nu caută interesul propriu.

Căutarea propriului câștig sau glorie este așa de adânc înrădăcinată în noi toți, încât Dumnezeu are o sarcină grea ca să ne elibereze de ea. El aranjează circumstanțele noastre astfel încât să ne vedem spiritul căutării de sine, să ne putem judeca și curăța de el. El ne vorbește prin Cuvântul Lui și în mod constant prin Duhul Lui (dacă avem urechi de auzit), îndemnându-ne să ne curățim pe noi înșine de acest spirit al căutării de sine.

Și totuși, în pofida a toate, foarte puțini trec clasa și se califică pentru calificativul de aprobare al lui Dumnezeu.

Moise a fost unul dintre aceștia. Pavel și Timotei au fost alți doi.

Nu sunt mulți, dar sunt câțiva.

Marea lipsă a spiritului intervenției pentru alții, așa cum l-a avut Moise chiar sub vechiul legământ, se datorează în principal faptului că aproape oricine, în adâncul inimii, caută propriul interes într-un fel sau altul. Nu câștigăm nici o onoare când ne rugăm pentru alții în secret. De aceea doar câțiva credincioși fac asta vreodată.

Aici este locul unde suntem testați de Dumnezeu. Pentru că El nu se poate încredința pe Sine aceluia care caută propriul interes.

Reacția la critică și opoziție

Alt lucru frumos pe care îl vedem în Moise este reacția lui când este criticat sau când cineva i se împotrivesc. Când oamenii s-au revoltat și au spus „Lasă-ne să ne numim un alt conducător”, Moise a căzut cu fața la pământ și a tăcut.

Citim că, „Atunci Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ, în fața întregii adunări a fiilor lui Israel care era strânsă laolaltă”. (Numeri 14:5).

El a refuzat să se apere singur.

Când Core și aproape 250 de alți conducători ai lui Israel s-au revoltat împotriva conducerii lui Moise, din nou citim: „Când Moise a auzit lucrul acesta, a căzut cu fața la pământ.” (Numeri 16:4).

El nu s-ar fi apărat singur, sau să țină de poziția lui, sau să-și exercite autoritatea.

Când propria lui soră și frate l-au criticat pe la spate și Dumnezeu a început să-i judece pentru aceasta, Moise din nou a căzut cu fața la pământ rugându-se ca Dumnezeu să le arate milă. „Moise a strigat către Domnul, zicând: „Dumnezeule, Te rog vindec-o!” (Numeri 12:13).

Cu adevărat el a fost cel mai smerit om pe pământ în timpul vieții sale. Biblia înregistrează că: „Dar bărbatul Moise era foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului”. (Numeri 12:3).

Dumnezeu Se poate încredința numai unor asemenea oameni.

Puterea și autoritatea asupra altora au o cale de corupere a oamenilor. Există un proverb în lume care spune că “Puterea corupe, și puterea absolută corupe în mod absolut!”

Însă pe Moise puterea absolută nu l-a corupt nici măcar un pic. Dumnezeu l-a testat iar și iar prin revoltele mulțimii lui. Moise a trecut testul de fiecare dată.

Conducerea spirituală are pericole mari strâns legate de ea. Dar binecuvântați sunt aceia care știu cum să cadă cu fața la pământ iar și iar, și cum să-și țină limba și să se înfrâneze de la autoîndreptățire și autoafirmare.

Promisiunea lui Dumnezeu pentru slujitorii lui este că El Însuși îi va apăra. El a spus: „Orice armă pregătită împotriva ta va fi fără putere; și, pe orice limbă care se va ridica împotriva ta, o voi condamna. Aceasta este moștenirea slujitorilor Domnului; dreptatea lor este de la Mine.” (Isaia 54:17).

De aceea cel mai bine este să lăsăm astfel de lucruri Domnului decât să le luăm în mâinile noastre. Singura noastră sarcină este să ne încredințăm cauza Lui Care judecă cu dreptate așa cum a făcut Isus.

“Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci se încredința în mâinile Celui care judecă drept.” (1 Petru 2:23).

De trei ori e înregistrat în *Isaia 53:7*, că Isus a tăcut – când a fost chinuit, asuprit și dus la măcel.

“El a fost asuprit și chinuit, dar nu și-a deschis gura; ca un miel pe care-l duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu și-a deschis gura.” (*Isaia 53:7*).

Acela care nu știe cum să tacă în astfel de momente nu se poate aștepta să devină vreodată un lider spiritual.

Împotrivirea căreia trebuie să-i facem față este unul din mijloacele prin care Dumnezeu ne testează credința, să vadă dacă ne putem sau nu încrede că El are grijă de situația noastră.

Greșelile Slujitorului lui Dumnezeu

Biografiile oamenilor lui Dumnezeu din Biblie sunt o încurajare pentru noi deoarece, spre deosebire de biografiile moderne, ele ne arată și părțile slabe ale acelor oameni. Un om care niciodată nu a comis vreo greșeală în viața lui nu va putea fi o încurajare pentru noi care facem așa de multe greșeli.

Însă greșelile oamenilor lui Dumnezeu din Biblie sunt înregistrate nu doar pentru încurajarea noastră, ci și pentru avertizarea noastră.

Standardele pe care le cere Dumnezeu slujitorilor Săi unși sunt mult, mult mai înalte decât ceea ce așteaptă de la alți credincioși. De la cei cărora li s-a dat mult, tot mult li se și cere.

Dumnezeu le-a dat zece șanse israeliților necredincioși, înainte de a le refuza intrarea în Canaan. Cu privire la ei, El a spus: *„căci toți bărbații care au văzut slava Mea și semnele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie, și M-au ispitit de zece ori acum și n-au ascultat de glasul Meu, cu nici un chip nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor că le-o voi da, toți cei ce M-au nesocotit n-o vor vedea.”* (Numeri 14:22,23).

Dar lui Moise, El i-a dat o singură șansă. Și când Moise a acționat numai o dată în necredință și neascultare – și într-o măsură destul de mică – Dumnezeu i-a interzis cu promptitudine intrarea pe pământul făgăduinței.

Incidentul este înregistrat pentru avertizarea noastră în *Numeri 20:7-12*: *„Și Domnul i-a vorbit lui Moise, spunând: „Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii înaintea ochilor lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să dai de băut adunării și vitelor lor”. Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise El. Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea, au băut și vitele. Atunci Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea ochilor fiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-am dat-o.”*

De data aceasta Dumnezeu îi spusese lui Moise să vorbească stâncii ca apa să țâșnească. Stânca fusese o dată lovită deja, cu patruzeci de ani în urmă, așa cum citim în *Exodul 17:6*: *„Și Domnul i-a zis lui Moise: ....”Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; și tu vei lovi stânca și va țâșni apă din ea și poporul va bea”.* Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel.

Aceasta Îl simboliza pe Hristos răstignit o dată și numai o dată. Nu era deloc nevoie ca stânca să mai fie lovită a doua oară.

Dar Moise și-a pierdut cumpătul și a lovit stâncă (*Numeri 20:10*). Apa încă a țâșnit – în ciuda neascultării slujitorului lui Dumnezeu. Faptul că apa a curs, a dovedit doar că Dumnezeu îi iubea pe oamenii cărora le era sete. Nu a aprobat neascultarea slujitorului lui Dumnezeu.

Aceasta explică motivul existenței binecuvântării chiar și în slujirea bărbaților și femeilor care nu se supun poruncilor lui Dumnezeu în viața personală.

Dar Moise nu putea fi lăsat cu nesupunerea lui, doar pentru că apa a curs. Dumnezeu l-a pedepsit sever. Și El va pedepsi într-o zi toți slujitorii Lui neascultători.

Timp de patruzeci de ani, Moise privise înainte la ziua când va intra în Canaan; și acum, la granița Canaanului, a fost descalificat. Este posibil să predici altora și totuși tu însuși să fii descalificat – chiar spre sfârșitul vieții. Pavel a recunoscut aceasta și a zis: „*Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat.*” (*1 Corinteni 9:27*).

Biblia spune: „*El Și-a arătat căile Sale lui Moise și lucrările Sale fiilor lui Israel.*” (*Psalmul 103:7*).

Israelii văzuseră doar ACȚIUNILE EXTERIOARE ale lui Dumnezeu, dar Moise a avut privilegiul de a cunoaște CĂILE lui Dumnezeu. De aceea de la Moise era așteptat mai mult decât de la alți israeliți.

Privilegiile slujitorilor lui Dumnezeu sunt multe, însă responsabilitatea lor este corespunzător mai mare.

Nici nu a realizat Moise la Meribah că Dumnezeu îl testa. Dacă ar fi știut, ar fi fost mai atent. Nici noi nu ne dăm seama că Dumnezeu ne testează, cântărind acțiunile și motivele noastre în situațiile ivite în viața zilnică. Chiar dacă sunt oameni binecuvântați prin slujirea noastră, într-o bună zi, noi încă va trebui să răspundem pentru viețile noastre personale la scaunul de judecată al lui Hristos.

O dată, mai la început în viața lui Moise, Dumnezeu îi dăduse un indiciu al cerințelor stricte pe care El le face slujitorilor Lui.

Curând după chemarea lui Moise de a fi eliberatorul Israelului, Dumnezeu era aproape să-i ia viața datorită neascultării sale de a-și circumcide fiul. Căci Dumnezeu nu ar fi putut tolera cu nici un preț vreo neascultare de-a lui Moise.

Incidentul este înregistrat pentru avertizarea noastră în *Exodul 4:24-26*: „*Și în timpul călătoriei, într-un loc unde a rămas peste noapte, Domnul l-a întâlnit și a vrut să-l omoare. Atunci Sefora a luat o piatră ascuțită, a tăiat prepuțul fiului său și l-a aruncat la picioarele lui și i-a zis: „Tu ești un soț de sânge pentru mine”. Și El l-a lăsat.*”

Chiar dacă Moise era în acel moment cel mai important om de pe pământ pentru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu, acest lucru n-a contat pentru Dumnezeu. El ar fi luat chiar și viața lui Moise, dacă ar fi găsit în el neascultare. La Dumnezeu nu există părtinire.

Totuși, deși Dumnezeu i-a refuzat lui Moise privilegiul de a conduce israeliții în interiorul Canaanului, pentru că el fusese un slujitor așa de credincios tot timpul până atunci, Dumnezeu i-a permis în marea Lui îndurare, 1,500 de ani mai târziu, să pășească pe pământul făgăduinței și să stea cu Isus pe muntele schimbării la față, așa cum ni se spune în *Matei 17:2,3*: „Și El (Isus) S-a schimbat la față înaintea lor (Petru, Iacov și Ioan).....Și iată, li s-au arătat Moise și Ilie, stând de vorbă cu El”. (*Matei 17:2, 3*).

Dumnezeu este îndelung răbdător și milos, și El nu este nedrept ca să uite lucrările jertfitoare de dragoste ale cuiva.

„Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi care ați slujit și slujiți sfinților.” (*Evrei 6:10*).
Dar Dumnezeu este de asemenea foarte riguros.

„Vezi deci bunătatea și asprimea lui Dumnezeu...” (*Romani 11:22*).

Pentru a oferi o slujire lui Dumnezeu acceptată de El, trebuie să mergem cu frică pioasă.

„Fiindcă am primit o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem lui Dumnezeu o slujire care să-I fie plăcută, cu respect și cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”.” (*Evrei 12:28,29*).

La fel ca Timotei, și noi trebuie să stăruim în a fi lucrători „aprobați înaintea lui Dumnezeu”. (*2 Timotei 2:15*).

CAPITOLUL 7

ÎNCERCAREA LUI DAVID

Dumnezeu a mărturisit despre David, spunând: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toată voia Mea”. (Faptele Apostolilor 13:22).

Saul fusese prima alegere a lui Dumnezeu pentru a fi regele Israelului. Dar Saul a căzut la ambele teste pe care Dumnezeu i le-a dat – prin nerăbdare (1 Samuel 13) și neascultare (1 Samuel 15). Și așa Dumnezeu a luat de la el împărăția și i-a dat-o lui David.

Dar a fost un drum lung și extrem de greu pe care a călcat David din momentul în care a fost uns împărat până în momentul în care a stat realmente pe tronul Israelului. De-a lungul tuturor acelor ani a fost testat de Dumnezeu prin numeroase moduri – și el s-a calificat.

Credincioșie acasă și la muncă

Primul lucru pe care îl observăm cu privire la David este că Dumnezeu l-a chemat în timp ce își îndeplinea cu credincioșie sarcinile pământești acasă și la locul lui de muncă – în calitate de păstorăș.

„Apoi Samuel i-a zis lui Isai (când a venit la porunca lui Dumnezeu să-l ungă pe unul din fiii lui Iese rege al Israelului): „Aceștia sunt toți fiii tăi?” Și el a spus: A mai rămas cel mai tânăr, dar iată, paște oile.”(1 Samuel 16:11).

Credincioșia acasă și la locul nostru de muncă este fundamentală dacă vrem ca Dumnezeu să ne aprobe viața.

Am avut în vedere acest aspect când am analizat cum a obținut Isus aprobarea lui Dumnezeu. Dar merită să repetăm, pentru că este foarte important.

Isus nu a chemat niciodată o persoană fără ocupație să vestească Cuvântul. Fiecare apostol a cărui chemare este descrisă în evangheliile, a fost chemat de la locul lui de muncă.

Tragedia lucrării creștine în India de astăzi este că vasta majoritate a celor implicați în activitatea creștină permanentă sunt oameni care nu au avut niciodată o slujbă laică. Numai acest fapt pune sub semnul întrebării chemarea lor de către Dumnezeu în serviciul Lui. Dumnezeu acordă o importanță imensă credincioșiei în sarcinile obișnuite ale vieții noastre pământești. Aceasta este ceea ce ne califică pentru serviciul Lui.

Considerație pentru Numele lui Dumnezeu

Al doilea lucru pe care îl vedem la David este grija lui pentru slava Numelui lui Dumnezeu. În timp ce Goliat sfida armatele lui Israel, nu o dorință ieftină de aventură l-a condus pe David să-l provoace pe uriaș – ci considerația pentru onoarea Numelui lui Dumnezeu.

Citim că „David a zis bărbaților de lângă el: „Ce se va face bărbatului care va omorî pe filisteanul acesta și va lua batjocura de deasupra lui Israel? Cine este filisteanul acesta, acest necircumcis, ca să sfideze oștirea Dumnezeului Celui viu?” (1 Samuel 17:26).

Principalul semn al fiecărui slujitor adevărat al lui Dumnezeu este că în gândirea lui considerația pentru slava Numelui lui Dumnezeu este predominantă. „Sfințească-Se Numele Tău” este prima cerere naturală în rugăciune. (Matei 6:9).

Orice altceva – confortul și securitatea personală – este secundar. Acesta este punctul unde Dumnezeu ne testează pe toți, în circumstanțe variate. Câțiva trec testul. David fost unul care l-a trecut.

Grija pentru onoarea Numelui lui Dumnezeu a fost așa intensă în David încât o credință puternică a venit în inima lui că Dumnezeu îl va ajuta cu siguranță să-l învingă pe Goliat. Această credință a alungat toată teama lui. Înarmat cu credință a înaintat și l-a ucis pe uriaș alungând dușmanii lui Israel.

Dacă am fi așa de interesați de slava Numelui lui Dumnezeu cum a fost David, am descoperi și noi cum credința în Dumnezeu alungă toată frica din inimile noastre și cum Goliații sunt uciși. Tocmai fiindcă adeseori grija noastră pentru slava lui Dumnezeu este așa de redusă, rămânem în timiditate, în loc să înaintăm curajoși în credință.

Refuzul de a se răzbuna

Încercările lui David nu s-au terminat cu uciderea lui Goliat. Ele doar începuseră. Gelozia lui Saul și popularitatea lui David, l-a făcut pe Saul să-l hăituiască pe David în tot Israelul ca să-l ucidă. David fugea dintr-un ținut într-altul și dintr-o peșteră în alta.

În două ocazii, când Saul a fost singur, a ajuns la mila lui David care ar fi putut să-l omoare cu ușurință. Dar David a refuzat. El n-ar fi atins regele uns de Dumnezeu – chiar dacă regele era un renegat. David nu a vrut să apuce tronul de la Saul. El a crezut că Dumnezeu era destul de capabil să-l pună pe tron la timpul Lui cuvenit.

Credința lui David în suveranitatea lui Dumnezeu este un lucru mult mai minunat de văzut decât credința în capacitatea lui Dumnezeu de a-l ajuta să-l omoare pe Goliat.

David a fost testat de Dumnezeu când Saul a rămas la mila lui – nu doar o dată, ci de două ori.

Prima ocazie este înregistrată în 1 Samuel 24:3-7: „A ajuns la niște stâne de oi, care erau lângă drum; și acolo era o peșteră în care Saul a intrat să doarmă. David și oamenii lui erau în fundul peșterii. Oamenii lui David i-au zis: „Iată ziua în care Domnul îți zice: „Iată, dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va

plăcea.” David s-a sculat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul. După aceea, inima lui David îi bătea tare pentru că tăiasse colțul hainei lui Saul. Și a zis oamenilor săi: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o asemenea faptă ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului.” Cu aceste cuvinte David a oprit pe oamenii săi și i-a împiedicat să se arunce asupra lui Saul. Apoi Saul s-a sculat să iasă din peșteră și și-a văzut înaintea de drum.”

A doua ocazie este înregistrată în 1 Samuel 26:7-12: *„David și Abișai s-au dus noaptea la popor. Și iată, Saul era culcat și dormea în cort, în mijlocul taberei, și sulița lui era înfiptă în pământ la capul lui. Abișai a zis lui David: „Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale; lasă-mă, te rog, să-l lovesc cu sulița mea și să-l pironesc în pământ dintr-o lovitură, ca să n-am nevoie să-i mai dau alta.” Și David a zis lui Abișai: Nu-l omorî! Căci cine ar putea pune mâna pe unsul Domnului și să fie fără vină?” Și David a zis: Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi: fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va coborî într-un câmp de luptă și va pieri. Sa mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului. Ia, te rog, numai sulița de la căpătâiul lui și urciorul cu apă, și să plecăm.” Și David a luat sulița și urciorul cu apă de la căpătâiul lui Saul și au plecat. Nimeni nu i-a văzut nici n-a băgat de seamă nimic și nimeni nu s-a deșteptat, căci toți dormeau, pentru că Domnul îi cufundase într-un somn adânc.”*

De fiecare dată David a trecut testul. Nu și-ar fi luat revanșa – pentru că el știa că răzbunarea aparține doar Domnului. El era hotărât să biruiască răul prin bine.

Biblia spune: *„Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Deci, dacă-i este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci făcând astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.” (Romani 12:19-21).*

Credință în Suveranitatea lui Dumnezeu

Dumnezeu îi promisese lui David tronul. Și David era gata să-L aștepte pe Dumnezeu să i-l dea. Este chiar o încercare a credinței și răbdării noastre să așteptăm ceea ce Dumnezeu deja ne-a promis că ne va da.

David n-a pierdut niciodată nimic așteptând și încrezându-se în Dumnezeu. Dumnezeu plănuise pentru David să devină rege imediat ce și-ar fi sărbători vârsta de 30 de ani; și circumstanțele au condus exact la ceea ce Dumnezeu planificase.

„David era în vârstă de treizeci de ani când a devenit împărat...” (2 Samuel 5:4).

David învățase din biografia lui Iosif să nu se îndoiască de faptul că Dumnezeu putea să pună un om pe tron la timpul stabilit de El.

Cu mulți ani în urmă, cuvântul Domnului îl testase și pe Iosif în circumstanțe foarte chinuitoare.

„I-au strâns picioarele (lui Iosif) în butuci, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a împlinit ce vestise el și l-a încercat Cuvântul Domnului.” (Psalmul 105:18,19). Dar imediat ce Iosif a împlinit vârsta de treizeci de ani, timpul lui Dumnezeu a venit și Iosif a devenit viceguvernatorul Egiptului.

„Iosif era în vârstă de treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui faraon, împăratul Egiptului.” (Geneza 41:46).

Nici gelozia fraților săi, nici falsa acuzație a soției lui Potifar nu au putut împiedica împlinirea planului lui Dumnezeu pentru viața lui Iosif. În realitate, nu au putut nici măcar să întârzie cu o zi împlinirea voii lui Dumnezeu.

David citise acea povestire și acum era hotărât să dovedească suveranitatea și credințioșia lui Dumnezeu în propria viață. Și a descoperit că ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Iosif, va face și pentru el.

Întrebarea care se pune acum este dacă și noi avem credința că ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Iosif și David și pentru mulți alții, El va face și pentru noi. În locul acesta e testată credința noastră.

Crezi, de exemplu, că partenerul tău de viață, pe care Dumnezeu l-a planificat pentru tine va veni la tine, fără să fie nevoie să dai năvală sau să intri în relații sexuale? Și în același fel, că locul de muncă sau casa pe care Dumnezeu le-a planificat pentru tine – și toate celelalte lucruri de care ai nevoie pentru viața pe pământ – vor veni la tine la timpul stabilit de Dumnezeu? Tocmai atunci când suntem confrunțați cu astfel de nevoi ne este testată credința.

„Cei care așteaptă cu nădejde în Mine nu vor fi dați de rușine.” (Isaia 49:23).

„Cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei care așteaptă totul de la El.” (Isaia 64:4).

Oamenii de credință obțin întotdeauna ceea ce e cel mai bine pentru ei – fără ca ei să apuce singuri.

Cât de diferit s-a întâmplat cu Iacov care și-a înșelat tatăl ca să obțină dreptul de întâi născut! Dacă Iacov ar fi încredințat problema lui Dumnezeu și ar fi crezut în El, ar fi putut obține dreptul de întâi născut fără să fie nevoie să spună minciuni (Geneza 27). Dar pentru că Iacov l-a obținut pe calea greșită, a trebuit să fugă de acasă și să sufere mult în următorii douăzeci de ani.

Toate aceste incidente sunt înregistrate în Scriptură pentru învățatura și avertizarea noastră, așa încât noi să nu acționăm cu necredință și nerăbdare în nici un moment.

Când suntem ispitiți să spunem o minciună la birou ca să ascundem ceva, putem să refuzăm ispita și să-l onorăm pe Dumnezeu și să ne încredem în El că va avea grijă de noi. Niciodată nu vei pierde spunând adevărul și onorându-L pe Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu este cu siguranță mai puternic decât

orice minciună. Și dacă o minciună te poate scăpa, cu cât mai mult te poate scăpa Dumnezeu!!

„Căci nici de la răsărit, nici de la apus (adică din întâmplare), nici din deșert (adică de la vreun om) nu vine înălțarea. Ci Dumnezeu este Cel care judecă: El coboară pe unul și înalță pe altul.” (Psalmul 75:6,7).

Dumnezeu este acela care îl poate înalța pe un necunoscut Iosif și pe un necunoscut David la o slujire importantă, după ce i-a testat și i-a găsit credincioși.

Prin necazuri către prosperitate

Relatând mai târziu experiența sa, David spune, *„Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule: ne-ai trecut prin cuptorul cu foc, ca argintul; ne-ai adus în laț și ne-ai pus o grea povară pe coapse; ai lăsat pe oameni să încalcece pe capetele noastre; am trecut prin foc și prin apă; dar Tu ne-ai scos la loc larg.” (Psalmul 66:10-12).*

Iată cum a început paharul lui David să dea pe afară. (În Psalmul 23:5, David folosește același cuvânt ebraic pentru „a da pe afară” pe care îl folosește în Psalmul 66:12 pentru „loc larg”).

Scopul ultim al lui Dumnezeu este să ne aducă într-un loc de libertate glorioasă unde râuri de apă vie să curgă din noi în mod continuu. Dar nu ne poate conduce acolo fără să ne testeze mai întâi.

El ne va trece prin foc și apă. El le va permite oamenilor să ne insulte și să ne înșele.

Ne va pune într-o plasă – îngrădindu-ne mișcarea și lucrarea. În toate aceste situații El se va uita la reacțiile noastre. Dacă ne plecăm în smerenie și acceptare bucuroasă a tot ceea ce El a ordonat pentru viața noastră, cu siguranță că tot El ne va duce în final la locul larg.

Recunoașterea sinceră a păcatului

Un aspect final al caracterului lui David pe care-l putem analiza, este consimțirea sa de a se judeca singur, chiar și după ce a devenit rege. Când a căzut în păcat cu Bat-Șeba nu a realizat imediat gravitatea păcatului său. Mai târziu, însă, când profetul Natan a venit și l-a încărcat cu păcatul lui, îl găsim pe David recunoscându-și umil vina. *„Și David i-a zis lui Natan: „Am păcătuit împotriva Domnului!” (2 Samuel 12:13).*

Noi nu putem să ne comparăm cu David care a căzut în adulter pentru că el a trăit sub vechiul legământ. El nu era sub har. Standardul pe care îl așteaptă Dumnezeu de la noi astăzi este mult mai înalt.

Standardul stabilit acum pentru noi de către Isus, în această zonă, este descris în Matei 5:28,29: *„Dar Eu vă spun că orișicine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui. Iar dacă ochiul tău cel drept este*

o cursă pentru tine, scoate-l și aruncă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.”

Dar putem învăța o lecție utilă de la reacția lui David față de condamnarea păcatului.

Cum de Dumnezeu a luat împărăția din mâna lui Saul din cauza a ceea ce, omenește vorbind, a fost o ofensă neglijabilă? Și cum de Dumnezeu i-a permis în continuare lui David să fie împărat, când delictul lui – după adulter urmează crima – a fost de departe mai mare? Răspunsul îl găsim în reacția acestor doi oameni în momentul când au fost confrunțați cu păcatul lor. Saul și-a recunoscut păcatul în taină față de Samuel, dar a căutat gloria înaintea poporului.

„Și Saul a zis (lui Samuel), „Am păcătuit! Acum, te rog, cinstește-mă în fața bătrânilor poporului meu și în fața lui Israel...”.” (1 Samuel 15:30).

El păcătuiuse dar încă dorea reputația înaintea oamenilor.

Pe de altă parte, David nu a încercat să-și ascundă păcatul, ci l-a recunoscut în mod public scriind *Psalmul 51*.

Ceea ce învățăm noi de la acești oameni este că celor, care caută onoarea oamenilor, le este mult mai greu să se întoarcă la Dumnezeu cu adevărat zdrobiți și în pocăință, decât celor care au comis o crimă sau un adulter. Isus l-a iertat atât pe criminalul de pe cruce cât și pe femeia prinsă în adulter, pentru că s-au pocăit. Dar fariseilor, care au continuat să caute slava oamenilor, le-a fost greu să se pocăiască. Și de aceea ei nu au putut fi iertați.

Căutarea slavei omenești este o formă de idolatrie. Și în această zonă ne testează Dumnezeu cel mai mult pe fiecare dintre noi.

Binecuvântați sunt cei care trec testul, la fel ca David.

Eșecurile noastre trecute nu trebuie să ne împiedice de la împlinirea scopurilor lui Dumnezeu – pentru că Dumnezeu dă harul Lui celui smerit.

CAPITOLUL 8

ÎNCERCAREA LUI ELISEI ȘI A LUI GHEHAZI

Într-o perioadă crucială în istoria Israelului, Dumnezeu l-a ridicat pe profetul Ilie să fie martorul Lui pentru acest popor. Ilie a avut un servitor numit Elisei pe care Dumnezeu l-a ales să fie următorul profet al poporului.

Elisei a avut un servitor Ghehazi.

Este un studiu interesant să vedem contrastul dintre Elisei și Ghehazi.

Credințioșia lui Elisei

Dumnezeu l-a uns pe Elisei cu o parte dublă din ungerea pe care a avut-o Ilie. Aceasta a fost pecetea aprobării lui Dumnezeu pentru viața lui Elisei. Dar, înainte ca Dumnezeu să-l ungă astfel, el fusese testat.

Ca în cazul tuturor slujitorilor adevărați ai lui Dumnezeu, și Elisei a fost chemat în slujire în timp ce-și îndeplinea cu credințioșie datoriile laice.

„Ilie a plecat de acolo și a găsit pe Elisei, fiul lui Șafat, arând. Înaintea lui erau douăsprezece perechi de boi și el era cu a douăsprezecea. Și Ilie s-a apropiat de el și și-a aruncat mantaua pe el.” (1 Împărați 19:19).

După aceea, Elisei și-a petrecut mulți ani îndeplinind sarcini de slugă pentru profetul Ilie. El era cunoscut ca fiind acela „care turna apă pe mâinile lui Ilie”. (2 Împărați 3:11b).

El nu a căutat lucruri înalte pentru sine însuși, dar Dumnezeu a avut planuri mari pentru acel tânăr.

Înainte ca Ilie să se urce la cer, Elisei a trebuit să fie testat. Și astfel, Ilie i-a spus lui Elisei să rămână în Ghilgal, cât timp se ducea el în Betel. Elisei a refuzat să rămână înapoi și a fost hotărât să meargă cu Ilie. La Betel, Ilie a încercat din nou să scape de Elisei spunându-i că el trebuia să meargă în Ierihon.

Dar Elisei s-a lipit de el ca o lipitoare. În final, la Ierihon, Elisei a mai fost testat o dată. Elisei a mai trecut încă o dată testul perseverenței și l-a însoțit pe Ilie la Iordan. Prin aceasta a obținut el partea dublă de ungere – cel mai bun din ce avea Dumnezeu pentru viața lui. (2 Împărați 2:1-14).

Care este aici mesajul pentru noi? Există diferite nivele în dezvoltarea noastră spirituală la care Dumnezeu ne testează să vadă dacă suntem satisfăcuți cu ceea ce deja am primit sau dacă noi vom continua către cel mai înalt nivel la care ne poate duce Dumnezeu.

Ghilgal reprezintă locul unde păcatele noastre sunt iertate.

„Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi am ridicat rușinea Egiptului de deasupra voastră.” Și locului acela i-au pus numele Ghilgal până în ziua de azi.” (Iosua 5:9).

Mulți creștini ajung atât de departe și se opresc acolo.

Unii înaintează până la Betel (însemnând „casa lui Dumnezeu”) – care simbolizează părtășia cu credincioșii din familia lui Dumnezeu.

„A dat locului acestuia numele Betel.....Iacov a făcut un jurământ și a zis: „.....și piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte va fi casa lui Dumnezeu (Geneza 28:19,22).

Unii se opresc aici.

Dar câțiva merg mai departe la Ierihon – care simbolizează manifestarea puterii supranaturale a lui Dumnezeu.

„...poporul a strigat tare și zidul s-a prăbușit....Au luat cetatea (Ierihon)”. (Iosua 6:20).

Acesta este locul cel mai îndepărtat până la care poate ajunge vreodată majoritatea creștinilor.

Foarte, foarte puțini parcurg tot drumul până la Iordan – care semnifică identificarea cu Hristos în moartea Lui, așa cum se simbolizează prin botez.

„Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.” (Matei 3:13).

Foarte, foarte puțini sunt gata să parcurgă calea către cruce – *„pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său”. (Evrei 10:20).*

Dar acești câțiva, care sunt cu toată inima hotărâți să continue către moarte totală a Sinelui, vor primi partea dublă – maximum de la Dumnezeu.

Noi toți suntem astăzi testați – unde ne vom opri.

Necredințioșia lui Ghehazi

Așa cum Elisei îl succedase pe Ilie ca profet, Ghehazi probabil că ar fi putut la fel de bine să fie succesorul lui Elisei ca următorul profet, dacă ar fi fost credincios. Dar Ghehazi a trebuit să fie testat mai întâi.

Această încercare a avut loc atunci când Naaman, generalul sirian s-a întors la Elisei după ce fusese vindecat de lepra sa. Ca mulțumire pentru vindecarea sa, Naaman i-a oferit lui Elisei argint și aur în valoare de aproximativ un milion de euro și zece costume de haine siriene costisitoare. Ce ispitire pentru un om mai mic decât Elisei! Dar Elisei a refuzat oferta fără nici un moment de ezitare.

Naaman era un necredincios și un om care făcea compromisuri iar Elisei nu ar fi primit nimic de la el.

Faptul că Naaman era un om care făcea compromisuri se vede clar din ceea ce el îi spune lui Elisei după ce fusese vindecat. I-a explicat că el era nevoit să se închine idolilor, datorită poziției lui oficiale. Naaman știa că idolatria era păcat. Dar nu dorea să-și sacrifice locul de muncă în numele adevărului, cum fac mulți astăzi.

Naaman i-a spus lui Elisei, *„Iată, totuși, ce rog pe Domnul să ierte robului tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon să se închine acolo și se sprijină pe mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon; să ierte Domnul pe robul tău, pentru lucrul acesta.”* (2 Împărați 5:18).

Elisei n-ar fi primit nimic de la un astfel de om.

Primii apostoli au urmat același model. *„...căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva de la cei dintre neamuri.”* (3 Ioan 7).

Ghehazi observase atitudinea lui Elisei față de banii lui Naaman. Dar a simțit că Elisei fusese nebun să refuze ceea ce Naaman îi oferise așa de benevol. De aceea a fugit după Naaman (întocmai cum aleargă astăzi mulți indieni după creștinii din Vest), i-a spus câteva minciuni și a strâns argint în valoare de aproximativ patruzeci de mii de euro și două costume siriene.

Elisei care putea vedea cu ușurință printr-un om necinstit, i-a demascat imediat lăcomia lui Ghehazi.

I-a spus lui Ghehazi că atâta timp cât a apucat banii lui Naaman, va primi la fel de bine și lepra lui Naaman.

I-a spus: *„De aceea, lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna.”* Și Ghehazi a ieșit dinaintea lui plin de lepră, alb ca zăpada.” (2 Împărați 5:27).

În loc să obțină o parte dublă din ungerea lui Elisei, Ghehazi a primit instant lepră.

Nici n-a realizat Ghehazi că fusese testat de Dumnezeu în acea zi. Numai să fi știut ce lucruri extraordinare erau în joc, el ar fi fost mai prudent.

Dar așa cum am văzut, în mod repetat, de obicei noi nu realizăm când ne testează Dumnezeu – în special în zona bogățiilor materiale (mamon).

Este scris un cuvânt despre Împăratul Ezechia că, la un moment dat, *„Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui.”* (2Cronici 32:31).

Aceasta a fost adevărat și pentru Ghehazi. Dumnezeu i-a permis să fie în situația în care nimeni nu-l vedea. Numai așa putea fi testat.

Rezultatul final al lăcomiei

La fel s-a întâmplat cu Acan în Ierihon, cu mulți ani în urmă. Dumnezeu i-a permis lui Acan să fie singur într-o casă, fără ca cineva să-l poată vedea, ca să-l testeze să vadă dacă ar lua sau nu ceea ce Dumnezeu interzisese. Acan a căzut.

Acan descrie căderea lui astfel: *„Am văzut..... am poftit..... le-am luat.....sunt ascunse.....”* (Iosua 7:21).

Aceeași secvență s-a repetat în cazul lui Ghehazi.

Prin urmare, Acan și familia lui au pierdut moștenirea în Canaan; și tot astfel, Ghehazi a pierdut chemarea pe care o avea Dumnezeu în plan pentru el.

Atât Acan cât și Ghehazi au mers pe urmele lui Esau *„care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut.”* (Evrei 12:16).

Contrastul dintre Elisei și Ghehazi este izbitor. În timp ce Elisei a alergat după Ilie pentru o parte dublă de ungere, Ghehazi a alergat după Naaman după puțină bogăție. Amândoi sunt reprezentativi celor două tipuri de lucrători creștini din zilele noastre – și fiecare dintre noi cunoaște în care categorie intră!!

Fără îndoială că Ghehazi era familiar cu povestea lui Balaam. Cu toate acestea niciodată nu s-a gândit că sfârșitul lui Balaam va fi și al lui. Balaam a fost un profet pe care Duhul lui Dumnezeu a stat un timp.

Citim că, la un anumit nivel, *„Balaam și-a ridicat ochii și a văzut pe Israel locuind în corturi, după semințiile lui. Atunci Duhul lui Dumnezeu a venit peste el.”* (Numeri 24:2).

El s-a rătăcit, nu pentru că era necinstit în problema banilor, ci pentru că iubea banii.

Iubirea de bani și iubirea de glorie din partea unui împărat pământesc l-au orbit așa de tare pe Balaam, încât nici n-a văzut că mergea împotriva voii lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a testat pe Balaam să vadă ce era în inima lui.

Când, la început, Balaam a căutat voia lui Dumnezeu, dacă să meargă sau nu cu solii lui Balac să-l întâlnească pe rege, Dumnezeu i-a dat un răspuns clar: *„Să nu te duci cu ei.”* (Numeri 22:12). Răspunsul n-ar fi putut să fie mai clar.

Dar când Balac i-a oferit mai mulți bani și mai multă onoare, Balaam a fost ispitit să ceară din nou permisiunea. Când Dumnezeu a văzut că Balaam chiar dorea să meargă, El i-a spus să meargă. Dar Balaam a suportat consecințele.

Uneori, Dumnezeu poate onora cererea noastră, chiar dacă nu este după voia Lui, doar pentru că El vede că noi dorim acel lucru atât de mult. Dar rezultatul spiritual va fi întocmai cum este scris despre israeliți în *Psalmul 106:15*: *„El le-a dat ce cereau, dar a trimis uscăciune în sufletele lor.”*

Balaam nici nu a realizat că fusese testat și că iubirea lui de bani l-a condus în rătăcire.

El a continuat să profetească, dar deja făcuse primul pas pe panta alunecoasă a căutării câștigurilor lumești și era doar o chestiune de timp până când avea să ajungă la fund. El, care odată cunoscuse relația intimă cu Dumnezeu a sfârșit ca un vrăjitor și a fost măcelărit de israeliți.

Se spune, *„Între cei pe care i-au ucis fiii lui Israel, nimiciseră cu sabia și pe ghicitorul Balaam, fiul lui Beor.” (Iosua 13:22).*

Lui Ghehazi i-a scăpat să își asume acest avertisment pentru sine însuși.

Dar ce vom spune de multitudinea de creștini de astăzi care au ambele exemple ale lui Ghehazi și Balaam ca avertisment și care încă merg în rătăcire.

Iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele. Dumnezeu a permis ca lucrurile materiale să ne atragă ca să ne testeze credințioșia și dedicarea față de El.

Isus nu a destinat ca vreunul din ucenicii Lui să obțină lucrurile materiale alergând după ele. Suntem chemați să căutăm împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui mai întâi. Apoi, toate lucrurile materiale de care avem nevoie ne vor cădea în poală, atât cât și atunci când avem nevoie.

Niciodată Dumnezeu nu a intenționat ca vreun copil al Lui să strângă bunuri materiale dincolo de nevoile lui. Nici nu a plănuțit ca vreunul din noi să vâneze bunăstarea. Dacă ne încredem în Dumnezeu, El ne va da ceea ce consideră că este cel mai bun pentru noi – și așa nu vom fi ruinați de bani.

Când Domnul ne binecuvintează, tot ceea ce e necesar ne va fi furnizat, și nu va fi însoțit de nici o supărare.

„Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de vreun necaz.” (Proverbe 10:22).

„Și Dumnezeul meu să îngrijească din plin de toate nevoile voastre, potrivit bogățiilor Sale, în slavă, în Hristos Isus.” (Filipeni 4:19).

Însă, prosperitatea pe care o obținem alergând după ea va veni la noi împreună cu multe necazuri.

Pavel îl avertizează pe Timotei cu privire la acest pericol spunând: *„Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri.” (1 Timotei 6:10).*

Nu putem sluji atât lui Dumnezeu cât și lui Mamona (lucrurilor materiale). Trebuie să *„urâm pe unul și să iubim pe celălalt, sau să ținem numai la unul și să-l disprețuim pe celălalt”.* (Luca 16:13).

Cine are urechi de auzit, să audă.

CAPITOLUL 9

ÎNCERCAREA LUI PETRU ȘI A LUI IUDA

Dintre cei doisprezece apostoli aleși de Isus, probabil că personalitățile lui Petru și Iuda Iscarioteanul au fost cele mai contrastante.

Petru era un om simplu, neînvățat și cu o inimă caldă. Iuda Iscarioteanul era inteligent, isteț și ambițios.

Atitudinea lui Petru față de bani

Dumnezeu a avut o chemare deosebită pentru Simon Petru. Dar nu putea fi îndeplinită înainte să fie testat și aprobat.

Totuși, Petru nu avea nici o idee despre planul minunant al lui Dumnezeu în momentul în care Isus l-a chemat. Dumnezeu ne dezvăluie doar câte un pas din planul Său la momente de timp diferite.

Într-o zi, Isus a venit în barca lui Petru și i-a spus să ducă barca la apă adâncă și să arunce plasa după pești. Petru a făcut așa și a prins cea mai mare captură din viața sa (Luca 5:1-11).

Dacă Petru ar fi fost ca unii oameni de afaceri creștini din zilele noastre, i-ar fi spus lui Isus ceva de genul, „Doamne, este fantastic! Hai să fim parteneri – tu și eu. Tu predici și eu îți asigur suportul financiar. Dacă afacerea mea cu peștele o să continue în așa fel, în curând voi fi cel mai bogat om de afaceri din tot Israelul; și zeciuielile mele o să te susțină, nu doar pe tine, ci o mulțime de alți lucrători creștini în multe părți ale țării cât și în afara țării!”

Petru ar fi putut merge apoi în toată lumea mărturisind la diverse conferințe pentru oamenii de afaceri și învățându-i pe aceștia despre un Hristos care poate să le facă afacerea să prospere.

Aceasta este modul de judecată al minții firești.

Dar Petru nu a făcut așa. Când Isus l-a chemat să părăsească năvoadele, el și-a lăsat imediat afacerea cu pescuitul și l-a urmat pe Isus. El a trecut testul.

Nici nu realizează creștinii că, atunci când Dumnezeu face să le prospere căile astfel încât ajung să câștige mai mulți bani, ei sunt de fapt testați. Majoritatea creștinilor cad la acest test. Ei acceptă mai degrabă să fie milionari goi, când probabil ar fi putut să devină apostoli.

Câțiva ani mai târziu, Petru, departe de a fi un om de afaceri prosper, putea spune „*Argint și aur n-am...*” (*Faptele Apostolilor 3:6*). Dar el avea ceva mult mai bun decât argint și aur. El renunțase la gunoiul vieții lumesti pentru propesperitatea veșnică a împărăției lui Hristos.

În aceste zile, librăriile creștine sunt pline de cărți care pretind să-i învețe pe creștini cum să devină prosperi din punct de vedere material și să facă bani, avându-l pe Isus drept partener! Creștinii sunt încurajați în aceste cărți să pretindă automobile scumpe, case și proprietăți – toate prin credința în Hristos.

Chiar și un copil poate vedea mințea lumească a acestor scriitori și, cu toate acestea, mulți credincioși sunt înșelați. Mărturiile oamenilor din aceste cărți care au primit lucruri materiale pot fi cât se poate de adevărate – dar oare câți dintre ei realizează că Dumnezeu îi testa aducându-le bogățiile? Ei erau testați când deveneau bogați, să vadă dacă puteau învăța să renunțe la bunăstarea materială și „să se îmbogățească față de Dumnezeu” (Luca 12:21). Dar ei au căzut la test – spre deosebire de Petru.

Sinele este centrul fiecărui copil al lui Adam. Când suntem transformați, Sinele nu moare, dar caută în moduri subtile să-L facă pe Dumnezeu să servească propriilor lui interese. Aceasta este sursa creștinismului firesc care reclamă obținerea binecuvântărilor materiale și fizice de la Dumnezeu, și care vine la noi în aceste zile prin intermediul cărților de acest fel, îmbrăcate în haina „credinței”.

Aceste cărți servesc totuși unui scop, prin aceea că ele descoperă ceea ce inimile cititorilor lor doresc cu adevărat - ceea ce e pământesc sau ceea ce e ceresc. Așa se cerne grâul de pleavă în Creștinism!

Atitudinea lui Petru față de corectare

Vedem cum Isus l-a testat pe Petru și în alt mod când l-a certat pe acesta în public cu cea mai aspră muștrare pe care a adus-o El vreodată unei ființe umane.

Când Isus le-a spus apostolilor că El urma să fie respins și răstignit, Petru, cu o dragoste umană intensă pentru Domnul, „L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16:22).

Isus s-a întors și i-a zis lui Petru în public (în auzul celorlalți apostoli), „Înapoia Mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine...” (Matei 16:23).

Este insultător pentru ego-ul nostru să fii muștrat în public. Este și mai rău să fii numit „Satan”.

Cu toate acestea, Petru nu s-a simțit ofensat.

Când mulți ucenici ai lui Isus s-au simțit ofențați de mesajul morții Sinelui pe care-l predica Isus, și L-au părăsit, Isus i-a întrebat pe cei doisprezece apostoli dacă nu pleacă și ei.

Petru a fost cel care a răspuns atunci spunând: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice...” (Ioan 6:68).

Aceste cuvinte au fost rostite de către Petru curând după ce primise acea muștrare grea de pe buzele lui Isus.

Iată ceea ce face cuvintele lui Petru să sune și mai minunat. El a simțit că orice cuvinte de muștrare venite de pe buzele lui Isus erau doar cuvinte ale vieții veșnice!

Capacitatea noastră de a accepta muștrarea de la un frate mai bătrân este un test al umilinței noastre.

Petru a trecut testul cu felicitări.

Atitudinea lui Iuda față de bani

Iuda Iscarioteanul, ca unul dintre cei doisprezece apostoli aleși de Isus, a avut întocmai aceeași șansă bună ca și ceilalți să se califice pentru calificativul „Aprobat de Dumnezeu”.

Dar, ca și ceilalți, și el trebuia să fie testat.

Cuvântul evangheliei spune că „*Iuda Iscarioteanul a devenit trădător*” (Luca 6:16). Aceasta presupune că el a fost la fel de sincer ca ceilalți unsprezece ucenici când Isus l-a ales. Dar a alunecat teribil prin ambiția egoistă.

Biblia ne avertizează: „*Căci acolo unde este invidie și ceartă, este dezordine și orice lucru rău.*” (Iacov 3:16).

Viața lui Iuda este un avertisment pentru noi toți, fiindcă este posibil pentru oricare dintre noi să devenim ca el dacă nu suntem atenți.

El era vistiernicul grupului lui Isus și a avut o oportunitate grozavă să-și demonstreze credințioșia în zona lui mamon. Ar fi putut deveni chiar unul dintre autorii epistolelor din Noul Testament, dacă ar fi fost credincios. Iar numele lui, cu siguranță, ar fi fost pe una dintre pietrele fundației zidului Noului Ierusalim.

Biblia spune că „*zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului*”. (Apocalipsa 21:14).

Dar Iuda Iscarioteanul a căzut când a fost testat.

Una din întrebările pungii de bani era strângerea de fonduri pentru a da săracilor și celor în nevoie (așa cum vedem în Ioan 13:29): „*Unii presupuneau că, deoarece Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: „Cumpără ce ne trebuie pentru sărbătoare” sau să dea ceva săracilor*”.

Iuda a declarat deschis că l-ar interesa această activitate, însă el fura toți banii care erau donați pentru săraci.

Este scris că „Iuda Iscarioteanul.....nu purta grijă de săraci, ci era un hoț, și pentru că el ținea pungă, lua el din ce se pune în ea.” (Ioan 12:4-6).

Am putea să ne întrebăm, „De ce nu l-a demascat Isus pe Iuda numaidecât?”

Ca să răspundem la această întrebare, putem pune o alta, „De ce nu-i demască Isus pe toți aceia care fac bani pentru ei înșiși în zile noastre în numele creștinismului?” Există mii care-I slujesc lui Dumnezeu chiar și astăzi, și care nu sunt 100% cinstiți cu banii care le sunt dați pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Dar Domnul este răbdător. El lasă timp fiecăruia ca să fie testat.

Dacă ar fi știut Iuda ce urma să piardă alegând banii, cât de diferit ar fi acționat! Și dacă lucrătorii creștini de astăzi ar ști ce pierd alegând banii, cât de diferit ar acționa în relație cu banii!!

Problema lui Iuda era că iubea să primească dar și să dea.

Isus Își învățase ucenicii despre binecuvântarea dăruirii. „...să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El Însuși le-a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești.” (Faptele Apostolilor 20:35).

Petru a înțeles aceasta. Dar nu și Iuda. Iuda a crezut că fericirea vine cu cât primești mai mult și mai mult.

Fiecare creștin intră în una din aceste categorii: aceia ca Petru, care renunță la tot și care iubesc să dăruiască lui Dumnezeu și celor în nevoie; și aceia ca Iuda, care iubesc să primească și să strângă doar pentru ei.

Dacă vreodată acești Iuda dăruiesc, se va întâmplă într-un mod meschin, doar ca să-și ușureze conștiința – și aceasta cu mare șovăială. Totuși, n-au nici o reținere când e să primească!!

Dumnezeu ne testează în problema primitului și a datului să vadă dacă dorim să trăim după principiile lumii sau ale împărăției Sale.

Dacă vrem să fim aprobați de Dumnezeu, va trebui să răstignim radical plăcerea de a primi daruri care se găsește în firea noastră. Va trebui să ne dezvățăm de vechile obiceiuri și să învățăm în loc unele noi. Atât cât am fost de experți în trecut la primirea de daruri, acum putem deveni experți la dăruire.

Dar să nu sperăm să devenim experți în ceva peste noapte. Numai practica constantă ne face experți în orice. Trebuie să începem să dăm și să continuăm apoi până când caracterul nostru este transformat cu adevărat, astfel încât, în final, Dumnezeu Însuși să poată mărturisi despre noi că mai degrabă dăm decât să primim.

Adevăratul ucenic al lui Isus este acela care a învățat cum să se îmbogățească față de Dumnezeu și cum să dea altora care sunt în nevoie. În propriile lui

momente de nevoie, va descoperi cum Dumnezeu îi înapoiază cu aceeași măsură cu care a dat.

Isus le-a spus ucenicilor Săi: *„Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.”* (Luca 6:38).

Isus ne-a învățat că dacă suntem necredincioși cu lucrurile pământești, nu putem spera niciodată să primim bogății spirituale de la Dumnezeu. El a spus: *„Deci, dacă n-ai fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?”* (Luca 16:11).

Domnul l-a supus pe Iuda la probă cu punga de bani și acesta a pierdut. Pierderea lui a fost veșnică.

Astăzi, tu și eu suntem la probă cu punga noastră de bani.

Atitudinea lui Iuda față de corectare

Am văzut că Petru a fost testat de Isus în reacția față de mustrarea în public. Iuda a fost și el testat în această zonă. Dar, spre deosebire de Petru, Iuda a căzut.

Când acea femeie a turnat o sticlă de alabastru de parfum pe picioarele lui Isus, din mulțumire pentru ceea ce Domnul făcuse pentru ea, Iuda și-a exprimat propria opinie cum că gestul era o risipă de bani. Totuși, Isus a ținut partea femeii și a spus: *„Las-o, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.”* (Ioan 12:7,8).

Greu de spus că Isus l-ar fi muștrat aici pe Iuda Iscarioteanul. De fapt, în comparație cu modul în care l-a certat pe Petru, aceasta nu a fost nimic!

Cu toate acestea, Iuda Iscarioteanul s-a simțit ofensat.

În pasajul paralel din evanghelia după Matei, citim despre ceea ce a făcut Iuda imediat după acest incident: *„ATUNCI unul din cei doisprezece, cel numit Iuda Iscarioteanul, s-a dus la preoții cei mai de seamă și le-a zis: „Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?”* (Matei 26:14,15).

Cuvântul semnificativ aici este „atunci”. Provocarea imediată care l-a determinat pe Iuda să meargă la preoți și să se ofere să-L trădeze pe Isus a fost faptul că-l muștrase Domnul.

Petru a trecut testul triumfător. Dar Iuda a căzut în mod mizerabil.

Astăzi, tu și eu suntem testați oricând suntem corecționați de către cei pe care Dumnezeu îi plasează cu autoritate deasupra noastră.

Copiii sunt testați când sunt corecți de părinții lor. Soțiile sunt testate când sunt corectate de soții lor. Angajații sunt testați când sunt corecți de către angajatorii lor.

Și în biserică, suntem cu toții testați când suntem corecți de bătrânii noștri.

Reacția noastră la corecție este unul dintre cele mai evidente teste ale umilinței noastre. Dacă ne ofensăm, suntem în gașca lui Iuda Iscarioteanul.

Dacă vedem că ne ofensăm când suntem corecți, avem nevoie să strigăm la Dumnezeu după ajutor, ca să putem face ego-ul nostru să moară, astfel încât să nu ne pierdem răsplata veșnică.

Mize veșnice atârnau de reacțiile lui Petru și ale lui Iuda față de corecție. Ei nici nu au realizat că se aflau sub probă.

Tot așa, mulți dintre noi nici nu realizăm că Dumnezeu ne observă reacția la corecție.

Nu poți fi aprobat de Dumnezeu dacă nu ești dispus să fii corectat sau dacă te ofensezi când ești corectat.

CAPITOLUL 10

ÎN COMPANIA CELOR APROBAȚI DE DUMNEZEU

În *Apocalipsa 14:1-5*, citim despre un număr mic de ucenici, care L-au urmat pe Domnul cu toată inima în viața lor pământească. Ei stau în picioare cu Isus, în ultima zi, ca biruitori - pentru că Dumnezeu a putut să-Și împlinească scopul Lui total în viața lor.

Aceia ale căror păcate sunt iertate este o mulțime imensă, pe care nu o poate număra nici un om, așa cum vedem în *Apocalipsa 7:9,10*: „După aceste lucruri m-am uitat și iată o mare mulțime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă, stând în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de palmier în mâini. Și strigau cu glas tare, zicând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru care stă pe scaunul de domnie și a Mielului”.

Dar grupul de ucenici, despre care se menționează în *Apocalipsa 14*, este unul mai redus, care poate fi numărat - 144,000. Dacă numărul este literal sau simbolic (așa cum este mare parte din cartea Apocalipsei), nu are importanță. Ideea este că avem de-a face cu un număr foarte mic comparat cu mulțimea imensă.

Aceasta este rămășița care a fost adevărată și credincioasă înaintea lui Dumnezeu pe pământ. Ei au fost încercați și au obținut calificativul de aprobare de la Dumnezeu. Referindu-se la ei, Dumnezeu Însuși certifică „ei sunt aceia care nu s-au întinat...ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El... în gura lor nu s-a găsit minciună.... sunt fără vină” (versetele 4,5).

Acestea sunt primele roade ale lui Dumnezeu. Ei formează mireasa lui Hristos. În ziua nunții Mielului, va deveni limpede tuturor că a meritat totul să fii total adevărat și credincios lui Dumnezeu, în toate lucrurile - atât mari cât și mici.

În acea zi, strigătul din ceruri este: „Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit!” (*Apocalipsa 19:7*).

Aceia care au umblat pe pământ după propriul câștig și onoare, vor înțelege pe deplin numai în acea zi cât de mare este într-adevăr pierderea lor. Aceia care și-au iubit tata sau mama, soția sau copiii, frații sau surorile, sau propria viață, sau lucrurile materiale mai mult decât pe Domnul, vor descoperi în acea zi pierderea lor eternă.

Atunci va deveni clar că cei mai înțelepți oameni de pe pământ au fost aceia care s-au supus în mod total poruncilor lui Isus și care au căutat cu toată inima să umble așa cum a umblat El.

Onoarea goală a creștinătății va fi atunci văzută în lumina a ceea ce este - gunoi. Vom vedea atunci cum banii și lucrurile materiale au fost doar mijloace prin care Dumnezeu ne-a testat să vadă dacă ne calificăm să fim în Mireasa lui Hristos.

O...dacă ochii noștri ar putea să se deschidă chiar acum să vadă ceva din realitățile pe care le vom vedea în mod limpede în acea zi!

Cea mai mare onoare pe care o poate avea vreo ființă umană este să aibă un loc în Mireasa lui Hristos în acea zi – ca unul care a fost testat și aprobat de Dumnezeu Însuși!

Cine are urechi de auzit, să audă.

Amin.